DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 sierpnia 1947 r.

Nr 19

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

		Str.
USTAWA SKARBOWA		
Poz. 234	z dnia 1 lipca 1947 r. na okres od 1 stycznia 1947 r. do 31 grudnia 1947 r.	712
OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:		
Poz. 235	z dnia 2 lipca 1947 r. L. D. II. 10132/7/47 (Nr 232) w sprawie sporządzania bilansów miesięcznych „rachunku polskiego"	730
„ 236	z dnia 18 lipca 1947 r. L. D. III. 6441/1/47 (Nr 233) w sprawie notyfikacji umów	736
„ 237	z dnia 23 czerwca 1947 r. L. D. V. 5232/3/47 (Nr 187) w sprawie norm wynagrodzeń wyższej administracji w spółdzielniach	737
„ 238	z dnia 26 czerwca 1947 r. L. D. V. 5157/1/47 (Nr 198) w sprawie instrukcji o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku obrotowego i dochodowego za rok podatkowy 1946 oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach	739
„ 239	z dnia 1 lipca 1947 r. L. D. V. 4414/3/47 (Nr 189) w sprawie wyłączenia Centralnego Zarządu Państwowych Zakładów Graficznych z przedsiębiorstw rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w okresie budżetowym 1.I. — 31.XII.1947 r.	745
„ 240	z dnia 1 lipca 1947 r. L. D. V. 5924/4/47 (Nr 219) w sprawie podatku od wynagrodzeń od ekwiwalentu za utracenie kart zaopatrzenia	745
„ 241	z dnia 1 lipca 1947 r. L. D. V. 4820/3/47 (Nr 220) w sprawie obowiązku podatkowego cukrowni nieczynnych w zakresie podatku obrotowego	746
„ 242	z dnia 2 lipca 1947 r. L. D. V. 5100/1/47 (Nr 222) w sprawie obowiązku prowadzenia ksiąg przez młyny	746
„ 243	z dnia 5 lipca 1947 r. L. D. V. 2606/1/47 (Nr 224) w sprawie wykładni przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym	748
„ 244	z dnia 5 lipca 1947 r. L. D. V. 3502/3/47 (Nr 234) w sprawie ustalania nadwyżki z gospodarstwa rolnego w przypadku prowadzenia ksiąg handlowych	765
„ 245	z dnia 14 lipca 1947 r. L. D. VI. 6362/3/47 (Nr 238) w sprawie kredytowania akcyzy od piwa	765
„ 246	z dnia 19 lipca 1947 r. L. D. VI. 7453/3/47 (Nr 264) w sprawie zwolnienia od akcyzy drożdży pastewnych	766
„ 247	z dnia 23 lipca 1947 r. L. D. VI. 9171/3/47 (Nr 267) w sprawie używania cukru do produkcji piwa dolnej fermentacji	768

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z Ministerstwa Skarbu:

Komunikat o unieważnieniu pieczęci	769
Komunikat o sprostowaniu błędu w komunikacie zamieszczonym w Nr 8 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu	769
Komunikat o unieważnieniu pieczęci	769

234

USTAWA SKARBOWA

z dnia 1 lipca 1947 r.

na okres od 1 stycznia 1947 r. do 31 grudnia 1947 r.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do czynienia:

I. wydatków bieżących do kwoty . . . . . 173.706.751.901 zł

a mianowicie:

a) wydatków administracji do kwoty . . 169.944.072.901 zł

b) wydatków na dopłaty ze Skarbu na pokrycie niedoborów eksploatacyjnych przedsiębiorstw i zakładów państwowych do kwoty . . . . . 3.762.679.000 zł

zgodnie z załączonym budżetem na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.

II. wydatków majątkowych do kwoty ustalonej w planie sfinansowania inwestycyj na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.

Art. 2. Na pokrycie wydatków, wymienionych w art. 1, służą:

I. dochody bieżące w kwocie . . . . . . 173.867.844.350 zł

a mianowicie:

a) dochody administracji w kwocie . . 126.074.759.350 zł

b) wpłaty przedsiębiorstw i zakładów państwowych w kwocie . . . . 716.085.000 zł

c) wpłaty monopolów państwowych w kwocie . . . . . 47.077.000.000 zł

II. źródła dochodowe ustalone w planie sfinansowania inwestycyj na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r. oraz wpływy z daniny narodowej w kwocie 11.000.000.000 zł.

Art. 3. Wydatki państwowe (art. 1) mogą być czynione, jeżeli ustawa niniejsza inaczej nie postanowi (art. 6), tylko na te cele i w tych kwotach, które zostały ustalone w odpowiednich paragrafach budżetu.

Art. 4. Kredyty przewidziane w budżecie na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r. (art. 1) będą otwierane przez Ministra Skarbu miesięcznie lub kwartalnie w drodze ustalenia ich wysokości.

Art. 5. (1) Wydatki mogą być dokonywane tylko do rąk wierzycieli.

(2) Minister Skarbu ma prawo w uzasadnionych przypadkach zezwolić na wyjątki od tej zasady.

(3) Utrzymywanie oddzielnych kas i rachunków bieżących w instytucjach kredytowych wymaga zgody Ministra Skarbu. Nie dotyczy to przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych.

Art. 6. (1) Minister Skarbu ma prawo na wniosek właściwego ministra:

A. przenosić kredyty:

a) w wydatkach bieżących administracji między wszystkimi paragrafami w obrębie każdej części bez zwiększenia jednak etatów osobowych i wydatków na płace oraz bez zwiększenia kredytów rzeczowo - administracyjnych (§§ 3 — 9) kosztem pozostałych,

b) w planach finansowo - gospodarczych przedsiębiorstw i zakładów państwowych, monopolów i funduszów między wszystkimi paragrafami rozchodów bieżących;

B. przenosić kredyty rezerwowe (część 26 § 14) oraz kredyty na wyżywienie ludności (część 27) na wszystkie części budżetu;

C. zwiększać rozchody w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw i zakładów państwowych, monopolów i funduszów, jeżeli nie spowoduje to zmniejszenia wpłaty do Skarbu lub zwiększenia dopłaty ze Skarbu.

(2) Uprawnienia przewidziane w pkt A lit. a) przysługują odnośnie części 1 — Prezydent Rzeczypospolitej i Rada Państwa — Prezydentowi i Radzie Państwa po wysłuchaniu opinii Ministra Skarbu, odnośnie części 1a — Sejm Ustawodawczy — Marszałkowi Sejmu w porozumieniu z Ministrem Skarbu, odnośnie części 2 —Najwyższa Izba Kontroli — Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(3) O dokonaniu zmian, przewidzianych w ust. (1), Minister Skarbu zawiadamia natychmiast Prezesa Rady Ministrów i Najwyższą Izbę Kontroli.

Art. 7. (1) Fundusze mogą być tworzone jedynie na podstawie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Ministra Skarbu.

(2) Fundusze, wymienione w ust. (1), będą objęte budżetem (grupa D).

(3) Minister Skarbu przeprowadzi likwidację funduszów nie odpowiadających warunkom ust. (1).

Art. 8. (1) Liczba funkcjonariuszów, zatrudnionych w administracji cywilnej, nie może w obrębie każdej części tak w liczbie ogólnej, jak i w poszczególnych grupach uposażenia przekraczać ilości etatów osobowych, ustalonych w załączonym do niniejszej ustawy wykazie.

(2) Obsadzenie etatów w poszczególnych grupach uposażenia ponad ilość przewidzianą w wykazie może nastąpić tylko przy zmniejszeniu o tę samą ilość obsady etatów w grupach wyższych.

(3) Zwiększenie etatów osobowych ponad ilość ustaloną w ust. (1) może nastąpić tylko na podstawie uchwały Rady Ministrów powziętej na wniosek Ministra Skarbu.

Art. 9. (1) Ustanawia się rezerwę 3.000 etatów. Z rezerwy tej mogą być powiększone etaty osobowe w toku wykonywania budżetu w następujących przypadkach:

a) na rzecz resortów, które mają stan etatów niższy od przedwojennego i w miarę uzyskiwania fachowej obsady będą mogły stan ten uzupełnić,

b) na rzecz resortów, na które nowe przepisy prawne nakładają nowe zadania,

c) w przypadku, kiedy zwiększenie etatów wiązać się będzie z wydatnym zwiększeniem dochodów państwowych.

(2) Etaty tych urzędów lub instytucji, które ulegną w ciągu roku 1947 zlikwidowaniu lub których działalność zostanie ograniczona, przechodzą na rzecz rezerwy.

(3) Wydatki związane z powiększeniem etatów z rezerwy pokrywane będą z części 26 § 14.

Art. 10. (1) Kredyt na rachunku otwartym w Narodowym Banku Polskim, z którego Skarb Państwa korzysta na podstawie art. 32 dekretu z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14), stanowi do wysokości 13.000.000.000 zł kredyt bezprocentowy, powyżej zaś tej kwoty — kredyt oprocentowany.

(2) Wysokość oprocentowania ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

Art. 11. (1) Kredyty otwarte na wydatki bieżące (art. 1 pkt I) wygasają z dniem 31 grudnia 1947 r.

(2) Minister Skarbu ma prawo na wniosek właściwego ministra przenosić kredyty na wydatki majątkowe (art. 1 pkt II) niewykorzystane do dnia 31 grudnia 1947 r. na następny okres budżetowy.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Wyciąg z załącznika do Ustawy Skarbowej z dnia 1 lipca 1947 r. (poz. 257).

Budżet na okres od 1.I. – 31.XII. 1947 r.

A. Administracja.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**4 213 902 000**
1			**Zarząd centralny**	**327 609 000**
		1	Płace	31 450 000
		2	Różne świadczenia osobowe	6 440 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	6 342 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	82 635 000
		2c	Wczasy pracownicze	16 240 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	4 356 000
		4	Środki lokomocji	27 422 000
		5	Pomieszczenie	23 478 000
		6	Wydatki biurowe	5 355 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	22 715 000
		7	Wydawnictwa	3 235 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	2 400 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	3 600 000
		10b	Wydatki związane z pełnieniem urzędu Ministra i Podsekretarzy Stanu	1 080 000
		11	Subwencje	800 000
		13	Honoraria	240 000
		14	Nagrody za wykrycie przekroczeń skarbowych . . .	24 000 000
		15	Druk znaków wartościowych	14 721 000
		16	Koszty związane z daniną narodową	50 000 000
		17	Administracja depozytów	500 000
		18	Koszty nadzoru nad zakładami ubezpieczeń	600 000
2			**Władze i urzędy skarbowe**	**2 627 182 000**
		1	Płace	600 956 000
		2	Różne świadczenia osobowe	200 576 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	89 309 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	1 222 717 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	136 799 000
		4	Środki lokomocji	76 761 000
		5	Pomieszczenie	89 549 000
		6	Wydatki biurowe	88 285 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	15 205 000
		7	Wydawnictwa	4 000 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	21 025 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	62 000 000
		14	Wydatki związane z egzekucją	7 000 000
		15	Komisje podatkowe	6 000 000
		18	Specjalne koszty poboru podatków	7 000 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
3			**Władze celne**	**335 750 000**
		1	Płace	75 933 000
		2	Różne świadczenia osobowe	39 936 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	13 404 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	118 257 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	15 163 000
		4	Środki lokomocji	11 520 000
		5	Pomieszczenie	11 666 000
		6	Wydatki biurowe	6 921 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	1 250 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	8 600 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	33 000 000
		13	Honoraria	100 000
4			**Ochrona Skarbowa**	**325 129 000**
	1		Główny Inspektorat Ochrony Skarbowej	94 451 000
		1	Płace	3 283 000
		2	Różne świadczenia osobowe	900 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	572 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	8 002 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	1 416 000
		4	Środki lokomocji	4 602 000
		5	Pomieszczenie	338 000
		6	Wydatki biurowe	439 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	89 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	590 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	140 000
		14	Koszty wywiadu skarbowego	74 000 000
		15	Uzbrojenie	80 000
	2		Okręgowe Inspektoraty Ochrony Skarbowej	230 678 000
		1	Płace	41 014 000
		2	Różne świadczenia osobowe	12 415 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	6 876 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	77 472 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	40 000 000
		4	Środki lokomocji	35 755 000
		5	Pomieszczenie	8 961 000
		6	Wydatki biurowe	3 846 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	772 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	1 236 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	1 731 000
		15	Uzbrojenie	600 000
5			**Komisja Rewizyjna Skarbu Państwa**	**16 499 000**
		1	Płace	2 706 000
		2	Różne świadczenia osobowe	544 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	528 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
5		2b	Dodatki wyrównawcze	7 847 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	3 400 000
		4	Środki lokomocji	452 000
		5	Pomieszczenie	525 000
		6	Wydatki biurowe	117 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	80 000
		14	Koszty rzeczoznawców	300 000
7			**Prokuratoria Generalna . . . .**	**54 172 000**
		1	Płace	14 779 000
		2	Różne świadczenia osobowe	3 296 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	2 862 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	25 892 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	1 506 000
		4	Środki lokomocji	600 000
		5	Pomieszczenie	1 768 000
		6	Wydatki biurowe	1 702 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	491 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	176 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	300 000
		14	Koszty zastępstwa sądowego	800 000
8			**Urząd Pożyczek i Długów Państwa . . . .**	**8 506 000**
		1	Płace	1 558 000
		2	Różne świadczenia osobowe	387 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	276 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	3 874 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	30 000
		4	Środki lokomocji	18 000
		5	Pomieszczenie	347 000
		6	Wydatki biurowe	536 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	30 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	116 000
		13	Honoraria	84 000
		14	Druk biletów skarbowych	1 250 000
9			**Biuro Rady Spółdzielczej . . . .**	**10 558 000**
		1	Płace	2 084 000
		2	Różne świadczenia osobowe	485 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	369 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	5 249 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	1 248 000
		4	Środki lokomocji	452 000
		5	Pomieszczenie	329 000
		6	Wydatki biurowe	220 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	22 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne . . .	100 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
18			**Główny Urząd Likwidacyjny**	**508 497 000**
		1	Płace	106 000 000
		2	Różne świadczenia osobowe	34 360 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	8 185 000
		2b	Dodatki wyrównawcze	80 872 000
		2c	Wczasy pracownicze	2 080 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	21 000 000
		4	Środki lokomocji	24 400 000
		5	Pomieszczenie	12 000 000
		6	Wydatki biurowe	12 500 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	2 500 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo - administracyjne	3 500 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	6 000 000
		14	Zabezpieczenie mienia	5 100 000
		15	Ujęcie i inwentaryzacja mienia	190 000 000
			CZĘŚĆ 24. EMERYTURY I RENTY	**2 440 500 000**
1			**Emerytury**	**773 000 000**
		1	Emerytury cywilne	560 000 000
		2	Emerytury wojskowe	180 000 000
		4	Pośmiertne	3 000 000
		6	Ubezpieczenia społeczne	30 000 000
2			**Zaopatrzenie osób szczególnie zasłużonych oraz nieoparte na innych tytułach prawnych i zasiłki**	**3 000 000**
3			**Renty inwalidzkie**	**1 500 000 000**
		1	Renty inwalidów wojennych	1 500 000 000
4			**Pensje**	**164 500 000**
		1	Pensje weteranów powstań narodowych	6 000 000
		4	Zaopatrzenie b. skazańców politycznych	18 000 000
		5	Zaopatrzenie uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego	500 000
		6	Zasiłki dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego	120 000 000
		7	Zasiłki dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski	20 000 000
			CZĘŚĆ 25. DŁUGI PAŃSTWOWE	**1 011 367 500**
1			**Długi wewnętrzne**	**551 500 000**
		1	Spłata kapitału	67 500 000
		2	Spłata odsetek i premie	302 000 000
		2a	Oprocentowanie zadłużenia Skarbu Państwa w Narodowym Banku Polskim	180 000 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
		3	Prowizje i koszty związane ze sprzedażą i skupem biletów skarbowych	2 000 000
2			**Długi zagraniczne**	**459 867 500**
		1	Spłata kapitału	196 137 500
		2	Spłata odsetek	263 230 000
		3	Prowizje i koszty w związku z obsługą długów zagranicznych	500 000
			CZĘŚĆ 26. OGÓLNY ZARZĄD SKARBOWY	**3 525 663 001**
1			**Ogólny Zarząd Skarbowy**	**3 525 663 001**
		11	Różne wydatki	11 800 000
		12	Prace specjalne w zakresie prawa budżetowego i obrony równowagi budżetu	7 000 000
		13	Koszt emisji pożyczek wewnętrznych	7 501 000
		14	Wydatki nieprzewidziane lub preliminowane w niedostatecznej wysokości	2 350 000 001
		15	Wydatki nieprzewidziane związane z zagospodarowaniem Wybrzeża	400 000 000
		16	Udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym Banku Komunalnego	150 000 000
		17	Zaległe składki z tytułu ubezpieczeń społecznych . . .	47 273 000
		18	Wydatki związane z Funduszem Dewizowym . . .	500 000 000
		19	Różnice oprocentowania kredytów ulgowych	32 089 000
		20	Różnice kursowe operacji walutowych	20 000 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**77 817 652 000**
1			**Zarząd centralny**	**11 816 000**
		7	Wydawnictwa	84 000
		8	Różne dochody	332 000
		17	Wpływy z realizacji depozytów	8 400 000
		18	Nadzór nad zakładami ubezpieczeń	3 000 000
2			**Władze i urzędy skarbowe**	**26 112 000**
		6	Sprzedaż druków	400 000
		8	Różne dochody	112 000
		14	Należności egzekucyjne	25 600 000
3			**Władze celne**	**5 010 000**
		2	Specjalna kontrola celna	4 000 000
		6	Sprzedaż druków	1 000 000
		8	Różne dochody	10 000
6			**Daniny publiczne**	**73 586 365 000**
	1		Podatki bezpośrednie i opłata skarbowa	55 295 517 000
		1	Podatek obrotowy	24 450 000 000
		2	„ dochodowy	19 845 517 000
		3	„ od wynagrodzeń	4 500 000 000
		4	„ gruntowy	3 500 000 000
		5	Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego . .	375 000 000
		6	Podatek od nabycia praw majątkowych	880 000 000
		7	Opłata skarbowa	690 000 000
		8	Podatki zniesione	7 000 000
		9	Dodatek za zwłokę, kary pieniężne i grzywny . . .	1 048 000 000
	2		Podatki pośrednie	6 790 748 000
		1	Podatek od piwa	1 300 000 000
		2	„ od wina	300 000 000
		3	„ od cukru	1 500 000 000
		4	„ od drożdży	1 900 000 000
		5	„ od cukru skrobiowego	400 000 000
		6	„ od kwasu octowego	100 000 000
		7	„ od sztucznych środków słodzących	150 000 000
		8	Podatki zniesione	148 000
		9	Podatek od kart do gry	60 000 000
		10	Podatek od kwasu węglowego	180 000 000
		11	Odsetki	600 000
		12	Podatek od bibułki	900 000 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
	3		C ł a	500 100 000
		1	Opłaty manipulacyjne	500 000 000
		8	Różne dochody	100 000
	4		D a n i n a n a r o d o w a	11 000 000 000
7			**Prokuratoria Generalna . . . .**	**150 000**
		14	Wynagrodzenie za prowadzenie spraw	150 000
9			**Biuro Rady Spółdzielczej . . . .**	**8 199 000**
		1	Opłaty za rewizje w spółdzielniach	45 000
		2	Opłaty za nadzór i rewizje Związku Rewizyjnego . .	8 100 000
		3	Różne	54 000
18			**Główny Urząd Likwidacyjny . . . .**	**4 180 000 000**
		15	Opłaty manipulacyjne	180 000 000
		16	Wpływy z zarządu mienia opuszczonego	30 000 000
		17	Wpływy z zarządu mienia poniemieckiego	110 000 000
		18	Wpływy z likwidacji mienia poniemieckiego	3 860 000 000
			CZĘŚĆ 24. EMERYTURY I RENTY	**15 000**
1			**Opłaty emerytalne . . . .**	**15 000**
		1	Opłaty od zaopatrzeń emerytów cywilnych z b. państw zaborczych	14 000
		2	Opłaty od zaopatrzeń emerytów wojskowych z armii b. państw zaborczych	1 000
			CZĘŚĆ 26. OGÓLNY ZARZĄD SKARBOWY	**3 835 480 000**
1			**Ogólny Zarząd Skarbowy . . . .**	**3 835 480 000**
		11	Różne dochody	1 400 000
		12	Odsetki od lokat Skarbu Państwa	2 080 000
		14	Kary pieniężne i dochód z konfiskat	10 000 000
		18	Wpłaty na Fundusz Dewizowy	400 000 000
		20	Różnice kursowe operacji walutowych	20 000 000
		21	Udział Skarbu Państwa w zyskach Narodowego Banku Polskiego	400 000 000
		22	Opłaty na rzecz Funduszu Pracy	2 000 000
		24	Nadwyżka budżetowa 1946 r.	3 000 000 000

B. PRZEDSIĘBIORSTWA I ZAKŁADY.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**480 314 000**
10			**Państwowy Zakład Emerytalny**	**83 257 000**
		1	Płace	21 140 000
		2	Różne świadczenia osobowe	5 257 000
		2a	Ubezpieczenia społeczne	3 257 000
		2b	Dodatek wyrównawczy	43 000 000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	600 000
		4	Środki lokomocji	1 900 000
		5	Pomieszczenie	2 459 000
		6	Wydatki biurowe	1 844 000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne	700 000
		8	Specjalne wydatki rzeczowo-administracyjne	100 000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	1 500 000
		14	Koszty przekazu świadczeń emerytalnych	1 500 000
11			**Mennica Państwowa**	**17 600 000**
	1		Administracja	3 478 000
		1	Wydatki osobowe	2 887 000
		2	Wydatki rzeczowe	591 000
	2		Produkcja	14 122 000
		1	Wydatki osobowe	11 705 000
		2	Wydatki rzeczowe	2 417 000
12			**Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych** . .	**379 457 000**
	1		Koszty administracyjne	41 141 000
	2		Koszty eksploatacyjne	295 002 000
	3		Koszty inwestycyjne	37 712 000
	4		Koszty sprzedaży	107 000
	5		Różne koszty	5 495 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**409 300 000**
11			**Mennica Państwowa**	**18 800 000**
	2		Wpływy z produkcji	18 800 000
12			**Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych** . . .	**390 500 000**
		1	Wpływy z produkcji zasadniczej	233 975 000
		2	Wpływy z produkcji ubocznej	156 525 000

C. MONOPOLE.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**23 159 886 000**
13			**Polski Monopol Solny**	**1 554 800 000**
			Rozchody eksploatacyjne	**1 426 640 000**
		1	Utrzymanie Dyrekcji	22 848 000
		2	Koszty produkcji	741 384 000
		3	Koszty sprzedaży	635 228 000
		4	Koszty ogólne	27 180 000
			Rozchody na rachunek zysku handlowego	**128 160 000**
		5	Kapitał obrotowy	10 000 000
		6	Fundusz inwestycyjny	111 810 000
		7	Fundusz rezerwowy	350 000
		8	Odpisy na inne cele	6 000 000
14			**Polski Monopol Tytoniowy**	**10 303 000 000**
			Rozchody eksploatacyjne	9 087 700 000
		1	Utrzymanie Dyrekcji	86 000 000
		2	Koszty produkcji	5 935 500 000
		3	Koszty sprzedaży	2 991 200 000
		4	Koszty ogólne	75 000 000
			Rozchody na rachunek zysku handlowego	1 215 300 000
		5	Fundusz inwestycyjny	420 030 000
		6	Odpisy na kapitał obrotowy	755 270 000
		7	Odpisy na inne cele	40 000 000
15			**Państwowy Monopol Spirytusowy**	**9 847 886 000**
			Rozchody eksploatacyjne	9 502 018 000
		1	Utrzymanie Dyrekcji	167 417 000
		2	Koszty produkcji	5 991 382 000
		3	Koszty sprzedaży	3 284 697 000
		4	Koszty ogólne	58 522 000
			Rozchody na rachunek zysku handlowego	345 868 000
		5	Fundusz inwestycyjny	236 200 000
		6	Odpisy na inne cele	109 668 000
16			**Państwowy Monopol Zapałczany**	**1 145 200 000**
			Rozchody eksploatacyjne	941 500 000
		1	Utrzymanie Dyrekcji	28 000 000
		2	Koszty produkcji	420 000 000
		3	Koszty sprzedaży	483 000 000
		4	Koszty ogólne	10 500 000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
16			Rozchody na rachunek zysku handlowego	203 700 000
		5	Kapitał obrotowy	82 700 000
		6	Fundusz inwestycyjny	115 500 000
		7	Fundusz rezerwowy	500 000
		8	Odpisy na inne cele	5 000 000
17			**Polski Monopol Loteryjny**	**309 000 000**
			Rozchody eksploatacyjne	308 226 000
		1	Utrzymanie Dyrekcji	9 324 000
		2	Druk losów	2 796 000
		3	Koszty sprzedaży	41 600 000
		4	Koszty ogólne	6 506 000
		5	Wypłata wygranych	248 000 000
			Rozchody na rachunek zysku handlowego	774 000
		6	Fundusz inwestycyjny	150 000
		7	Kapitał rezerwowy	100 000
		8	Odpisy na inne cele	524 000

Ogólna suma rozchodów C. Monopole **23 159 886 000**

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			CZĘŚĆ 10. MINISTERSTWO SKARBU	**70 236 886 000**
13			**Polski Monopol Solny**	**1 854 800 000**
			Wpływy eksploatacyjne	1 854 800 000
		1	Sprzedaż soli	1 848 400 000
		2	Różne wpływy	6 400 000
14			**Polski Monopol Tytoniowy**	**29 803 000 000**
			Wpływy eksploatacyjne	29 803 000 000
		1	Sprzedaż wyrobów tytoniowych	29 799 900 000
		2	Różne wpływy	3 100 000
15			**Państwowy Monopol Spirytusowy**	**36 362 886 000**
			Wpływy eksploatacyjne	36 362 886 000
		1	Sprzedaż spirytusu na cele konsumcyjne	35 451 297 000
		2	Sprzedaż spirytusu na cele niekonsumcyjne	900 639 000
		3	Różne wpływy	10 950 000
16			**Państwowy Monopol Zapałczany**	**1 845 200 000**
			Wpływy eksploatacyjne	1 845 200 000
		1	Sprzedaż zapałek	1 845 000 000
		2	Różne wpływy	200 000
17			**Polski Monopol Loteryjny**	**371 000 000**
			Wpływy eksploatacyjne	371 000 000
		1	Sprzedaż losów	320 000 000
		2	Opłaty monopolowe	50 000 000
		3	Różne wpływy	1 000 000

Ogólna suma wpływów C. Monopole **70 236 886 000**

ZESTAWIENIE OGÓLNE WEDŁUG GRUP I CZĘŚCI PRELIMINARZA

(A. Administracja—brutto, B. Przedsiębiorstwa i Zakłady, C. Monopole, D. Fundusze—netto)

Część	Dział	NAZWA	WYDATKI	DOCHODY
		A. ADMINISTRACJA:		
1		Prezydent Rzeczypospolitej i Rada Państwa .	326 519 500	2 983 200
1a		Sejm Ustawodawczy	248 045 000	2 411 300
2		Najwyższa Izba Kontroli	121 982 000	—
3		Prezydium Rady Ministrów	3 012 311 200	21 502 000
4		Ministerstwo Spraw Zagranicznych . . .	1 425 004 000	106 093 000
5		Ministerstwo Obrony Narodowej	25 700 000 000	—
6		Ministerstwo Administracji Publicznej . . .	1 511 816 000	146 062 000
7		Ministerstwo Ziem Odzyskanych	5 308 523 000	4 298 789 000
8		Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego . .	17 010 000 000	56 035 000
9		Ministerstwo Sprawiedliwości	1 602 803 000	664 708 000
10		Ministerstwo Skarbu	4 213 902 000	77 817 652 000
11		Ministerstwo Przemysłu i Handlu	2 572 130 003	39 348 624 000
12		Ministerstwo Aprowizacji	7 206 829 897	716 754 600
13		Ministerstwo Komunikacji	5 320 427 000	88 945 250
14		Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych . .	3 844 463 000	120 122 000
15		Ministerstwo Oświaty	20 135 707 000	5 359 000
16		Ministerstwo Kultury i Sztuki	1 139 750 000	1 891 000
17		Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej . .	5 069 842 000	23 069 000
18		Ministerstwo Poczt i Telegrafów	47 270 000	8 000
19		Ministerstwo Informacji i Propagandy . . .	126 497 000	—
20		Ministerstwo Zdrowia	5 128 169 800	51 452 000
21		Ministerstwo Odbudowy	1 720 224 000	97 043 000
22		Ministerstwo Żeglugi	1 388 917 000	569 570 000
23		Ministerstwo Leśnictwa	89 410 000	191 000
24		Emerytury i Renty	2 440 500 000	15 000
25		Długi Państwowe	1 011 367 500	—
26		Ogólny Zarząd Skarbowy	3 525 663 001	3 835 480 000
27		Wyżywienie ludności	48 696 000 000	9 100 000 000
		Razem A: .	**169 944 072 901**	**137 074 759 350**
		B. PRZEDSIĘBIORSTWA I ZAKŁADY:		
3		Prezydium Rady Ministrów:		
	12	Polskie Radio	60 000 000	—
	13	Polska Agencja Prasowa	91 485 000	—
10		Ministerstwo Skarbu:		
	10	Państwowy Zakład Emerytalny	83 257 000	—
	11	Mennica Państwowa	—	1 200 000
	12	Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych	—	11 043 000

Część	Dział	NAZWA	WYDATKI	DOCHODY
13		Ministerstwo Komunikacji:		
	10	Polskie Koleje Państwowe	2 000 000 000	—
	11	Polskie Linie Lotnicze „Lot"	188 000 000	—
	12	Polskie Biuro Podróży „Orbis"	—	17 500 000
14		Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych:		
	8	Państwowe Zakłady Hodowli Roślin	—	—
	9	Zarząd Państwowych Nieruchomości Ziemskich	650 000 000	—
	10	Państwowe Przedsiębiorstwo Traktorów i Maszyn Rolniczych	300 000 000	—
15		Ministerstwo Oświaty:		
	11	Państwowe Zakłady Wydawnictw Szkolnych	50 000 000	—
16		Ministerstwo Kultury i Sztuki:		
	9	Państwowy Teatr Polski w Warszawie . . .	—	—
	10	Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie	9 600 000	—
	11	Naczelna Dyrekcja Widowisk Rozrywkowych	—	8 775 000
	12	Zjednoczone Zakłady Przemysłu Muzycznego	18 000 000	—
	13	Film Polski	—	40 000 000
	14	Państwowy Instytut Wydawniczy	—	17 219 000
18		Ministerstwo Poczt i Telegrafów:		
	2	Polska Poczta, Telegraf i Telefon	—	320 000 000
	3	Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne	—	—
20		Ministerstwo Zdrowia:		
	13	Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu Higieny	—	—
	14	Szpitale Państwowe	138 609 000	—
	15	Zakład Wydawniczy Ministerstwa Zdrowia . .	—	—
	16	Zdrojowiska Państwowe	173 728 000	—
	17	Centralna Składnica Sanitarna	—	—
21		Ministerstwo Odbudowy:		
	6	Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku	—	348 000
23		Ministerstwo Leśnictwa:		
	2	Lasy Państwowe	—	300 000 000
		Razem B:	3 762 679 000	716 085 000

Część	Dział	NAZWA	WYDATKI	DOCHODY
		C. MONOPOLE:		
10		Ministerstwo Skarbu:		
	13	Polski Monopol Solny	—	300 000 000
	14	Polski Monopol Tytoniowy	—	19 500 000 000
	15	Państwowy Monopol Spirytusowy	—	26 515 000 000
	16	Państwowy Monopol Zapałczany	—	700 000 000
	17	Polski Monopol Loteryjny	—	62 000 000
		Razem C: .	—	**47 077 000 000**
		D. FUNDUSZE:		
14		Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych . .	—	—
	11	Państwowy Fundusz Ziemi	—	—
		Razem D: .	—	—
		Ogółem A + B + C + D: .	**173 706 751 901**	**184 867 844 350**

Zestawienie etatów

Część	Dział	NAZWA CZĘŚCI	Funkcionariusze I	II	III	IV	V	VI	VII
1		Prezydent Rzeczypospolitej i Rada Państwa	—	1	5	25	98	103	150
1a		Sejm Ustawodawczy	—	—	1	4	9	18	19
2		Najwyższa Izba Kontroli	—	1	4	17	88	182	154
3		Prezydium Rady Ministrów							
	1	Zarząd Centralny	1	4	3	10	34	36	50
	2	Centralny Urząd Planowania	—	1	4	30	68	97	73
	2a	Biuro Rewindykacji i Odszkodowań Wojennych	—	—	—	2	5	8	11
	3	Główny Urząd Statystyczny	—	—	1	4	18	51	86
	5	„ „ Kontroli Prasy	—	—	1	2	15	79	139
	7	Delegatura Rządu dla Spraw Wybrzeża	—	—	1	10	7	10	13
	8	Instytut Gospodarstwa Narodowego	—	—	1	2	2	5	6
	9	Państwowy Instytut Administracji Publicznej	—	—	—	2	6	5	1
	10	Najwyższy Trybunał Administracyjny	—	—	—	—	1	—	1
	11	Rada Szkół Wyższych	—	—	—	—	—	—	—
4		Ministerstwo Spraw Zagranicznych	—	5	14	46	97	145	191
6		Ministerstwo Administracji Publicznej	—	1	13	28	232	568	1 205
7		Ministerstwo Ziem Odzyskanych	—	1	4	22	203	895	3 253
8		Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego	.	.	.	.	.	.	.
9		Ministerstwo Sprawiedliwości	—	1	2	6	22	79	990
10		Ministerstwo Skarbu	—	1	5	47	312	1 239	2 699
11		Ministerstwo Przemysłu i Handlu	—	1	7	35	249	838	1 334
12		Ministerstwo Aprowizacji	—	1	1	7	73	356	1 222
13		Ministerstwo Komunikacji	—	1	3	29	212	781	1 103
14		Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych	—	1	5	46	309	1 477	2 721
15		Ministerstwo Oświaty	—	1	4	995	4 357	12 232	29 892
16		Ministerstwo Kultury i Sztuki	—	1	2	36	256	528	684
17		Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej	—	1	4	6	86	277	533
18		Ministerstwo Poczt i Telegrafów	—	1	1	6	38	70	74
20		Ministerstwo Zdrowia	—	1	3	33	116	653	475
21		Ministerstwo Odbudowy	—	1	7	28	211	712	889
22		Ministerstwo Żeglugi	—	1	2	16	71	240	335
23		Ministerstwo Leśnictwa	—	1	1	18	73	90	91
		Razem	1	28	99	1 512	7 268	21 774	48 394

E T A T Y

6		Ministerstwo Administracji Publicznej do 31 maja 1947 r.	—	1	13	28	232	568	1 205
7		Ministerstwo Ziem Odzyskanych do 31 maja 1947 r.	—	1	4	22	203	895	3 386
12		Ministerstwo Aprowizacji do 30 czerwca 1947 r.	—	1	2	8	52	351	1 510
15		Ministerstwo Oświaty od 1 września 1947 r.	—	1	4	1 005	4 492	12 644	31 248
19		Ministerstwo Informacji i Propagandy do 30 kwietnia 1947 r.	—	1	2	8	29	94	447

osobowych administracji

państwowi							Sędziowie i prokuratorzy					OGÓŁEM
VIII	IX	X	XI	XII	Ryczałt	Razem	I	II	III	IV	Razem	
128	146	55	85	33	61	890	—	—	—	—	—	890
20	14	33	28	8	—	154	—	—	—	—	—	154
37	33	—	16	10	—	542	—	—	—	—	—	542
						2 144	—	—	—	—	26	2 170
44	34	13	6	1	34	270	—	—	—	—	—	270
70	20	17	14	2	114	510	—	—	—	—	—	510
17	7	1	1	1	49	102	—	—	—	—	—	102
136	192	103	7	1	31	630	—	—	—	—	—	630
179	30	9	—	30	16	500	—	—	—	—	—	500
11	—	3	—	—	14	69	—	—	—	—	—	69
4	1	1	—	—	—	22	—	—	—	—	—	22
—	1	—	—	—	1	16	—	—	—	—	—	16
4	—	1	—	—	—	7	—	—	—	—	26	33
—	—	—	—	—	18	18	—	—	—	—	—	18
239	168	38	11	6	725	1 685	—	—	—	—	—	1 685
1 753	2 057	1 570	908	556	8	8 899	—	—	—	—	—	8 899
3 270	3 446	2 437	1 656	740	1 199	17 126	—	—	—	—	—	17 126
.	.	.	.	.	.	90 000	—	—	—	—	—	90 000
1 806	3 011	1 989	989	615	100	9 610	171	537	1 518	900	3 126	12 736
5 344	5 998	5 428	1 229	317	281	22 900	—	—	—	—	—	22 900
903	253	243	102	54	140	4 159	3	—	—	—	3	4 162
530	204	15	—	—	78	2 487	—	—	—	—	—	2 487
1 290	2 042	1 559	4 117	5 329	46	16 512	—	—	—	—	—	16 512
2 765	2 785	1 414	635	266	5	12 429	—	—	—	—	—	12 429
28 819	19 798	19 605	3 896	1 082	—	120 681	—	—	—	—	—	120 681
476	172	124	80	35	49	2 443	—	—	—	—	—	2 443
848	527	350	119	112	130	2 993	—	—	—	—	—	2 993
38	31	9	1	1	14	284	—	—	—	—	—	284
473	730	247	205	133	231	3 300	—	—	—	—	—	3 300
879	544	313	143	44	815	4 586	—	—	—	—	—	4 586
483	314	165	170	683	775	3 255	—	—	—	—	—	3 255
73	28	31	13	11	20	450	—	—	—	—	—	450
50 639	42 586	35 773	14 431	10 070	4 954	327 529	174	537	1 518	900	3 155	330 684

O K R E S O W E

1 833	2 191	1 926	1 190	774	498	10 459						
3 497	3 726	2 659	1 754	802	1 199	18 148						
1 602	1 714	289	18	16	593	6 156						
29 717	20 858	20 134	3 896	1 082	—	125 081						
799	629	160	48	53	296	2 566						

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 lipca 1947 r. Nr 50, poz. 257).

235

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 lipca 1947 r. L. D. II. 10132/7/47 (Nr 232)

w sprawie sporządzania bilansów miesięcznych „rachunku polskiego“.

Do
instytucji kredytowych.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu Nr 4 L. D. II. 15424/7/45 z dnia 26 maja 1945 r., niniejszym zarządza się nadsyłanie przez wszystkie instytucje kredytowe do Wydziału Inspekcji Bankowej Departamentu Obrotu Pieniężnego Ministerstwa Skarbu począwszy od bilansu na 30.VI.1947 r. miesięcznych bilansów surowych rachunku polskiego sporządzonych według załączonego wzoru.

Powyższe bilanse, winny być nadsyłane wraz z bilansami wewnętrznymi, o ile one odbiegają od załączonego wzoru oraz z objaśnieniem przejścia z bilansów wewnętrznych do bilansów, według wzoru ministerialnego najpóźniej do dnia 18 każdego miesiąca, następującego po miesiącu sprawozdawczym.

Jeżeli instytucja kredytowa nie dokonywa pewnych operacyj bankowych i wskutek tego nię prowadzi odnośnych rachunków, winna to zaznaczyć w odpowiedniej rubryce bilansu — kreską.

Omówienie pozycyj stanu czynnego i biernego:

KASA I SUMY DO DYSPOZYCJI — poz 1 stanu czynnego.

W punkcie a) powinny być wykazane pozostałości kas złotowych Centrali i wszystkich Oddziałów. Niedopuszczalne jest wykazywanie w tym punkcie czeków dłużej niż 24 godziny od czasu złożenia, jakoteż asygnat, kwitów, kartek zaliczkowych i t. p.

W punkcie b) należy wykazywać pozostałości Centrali i Oddziałów na rachunku żyrowym w Narodowym Banku Polskim i na rachunkach czekowych w P. K. O.

W punkcie c) należy wykazywać pozostałości do natychmiastowej dyspozycji na rachunkach bieżących w bankach państwowych oraz na rachunkach bieżących we właściwych centralach finansowych, co dotyczy K. K. O. i spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych.

W punkcie d) należy wykazywać saldo książkowe posiadanych biletów skarbowych z uwzględnieniem uwag umieszczonych w p. e).

W punkcie e) należy zamieszczać fundusze rachunków starego i okupacyjnego ulokowane na rachunku żyrowym separato w Narodowym Banku Polskim, na rachunkach bieżących separato w centralach finansowych Komunalnych Kas Oszczędności oraz Spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych, bądź też ulokowane w biletach skarbowych. W tym ostatnim wypadku należy przed rubryką podać sumę biletów skarbowych, zakupionych z funduszów rachunków starego i okupacyjnego.

WALUTY ZAGRANICZNE — poz. 2 stanu czynnego.

W pozycji tej należy podać równowartość książkową pieniędzy zagranicznych.

PAPIERY WARTOŚCIOWE I UDZIAŁY — poz. 3 stanu czynnego.

W pozycji tej należy podawać sumę sald książkowych wszelkiego rodzaju papierów wartościowych oraz kuponów. Również tu należy zamieszczać wartość książkową udziałów w obcych przedsiębiorstwach, przy czym te ostatnie należy prócz tego podawać przed rubryką (w tym udziały zł . . . . . . tys.).

BANKI KRAJOWE I BANKI ZAGRANICZNE (Nostro i Loro) — poz. 4 i 5 stanu czynnego oraz poz. 6 i 7 stanu biernego.

Pozycje te służą do zamieszczania sald rachunków z instytucjami kredytowymi krajowymi i zagranicznymi. W stanie biernym na rachunkach banków krajowych winny figurować m. in. lokaty innych instytucji kredytowych (zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr 39 N. D. II. 16862/7/46 z dn. 23.XI. 1946 r.)

WEKSLE ZDYSKONTOWANE — poz. 6 stanu czynnego.

W pozycji tej należy podawać saldo weksli zdyskontowanych, obejmujące weksle skupione znajdujące się w portfelu, w redyskoncie, w zastawie, w inkasie i u rejenta. Na rachunku tym zasadniczo nie powinny figurować weksle z ubiegłymi terminami płatności. Wyjątki są dopuszczalne dla weksli oddanych do redyskonta lub odesłanych do inkasa z terminami płatnoś-

ci, przypadającymi w ciągu 10 ostatnich dni ubiegłego miesiąca. Weksle zdyskontowane średnioterminowe winny być prócz tego wykazywane w bilansie przed rubryką z adnotacją „w tym średnioterminowe zł . . . . . tys.".

WEKSLE PROTESTOWANE — poz. 7 stanu czynnego.

Pozycja ta winna obejmować saldo rachunku weksli protestowanych oraz tych weksli przeterminowanych, a nie zaprotestowanych, które przeznaczone są do dochodzenia sądowego.

Przez rachunek ten należy przeprowadzać wszystkie weksle zaprotestowane oraz przeterminowane, a przeznaczone do windykacji.

Również w tej pozycji weksle o charakterze średnioterminowym winny być wykazane przed rubryką z adnotacją „w tym średnioterminowe zł . . . . tys."

KREDYTY W RACHUNKACH BIEŻĄCYCH — poz. 8 stanu czynnego.

W pozycji tej należy zamieszczać salda osób i instytucji, korzystających z kredytu w rachunku otwartym.

Podawanie tu rachunków o charakterze ewidencyjnym, rozliczeniowym, wynikowym, majątkowym i majątkowo-wynikowym — jest niedopuszczalne.

O ile w tej pozycji figurują kredyty średnioterminowe, należy uwidocznić je przed rubryką z adnotacją „w tym średnioterminowe zł . . . . tys."

POŻYCZKI TERMINOWE — poz. 9 stanu czynnego.

Należy podawać tu kredyty z określonymi zgóry terminami zwrotu, poza tym wszelkie należności, które na skutek układów z dłużnikami nabyły cech kredytu terminowego. Ta pozycja bilansowa winna z natury rzeczy obejmować kredyty średnioterminowe o charakterze inwestycyjnym, które prócz tego należy wykazywać przed rubryką z adnotacją „w tym: a) średnioterminowe z planu zł . . . . tys., b) inne średnioterminowe zł . . . . . .tys." Ponadto do tej pozycji należy odnieść pożyczki udzielone własnym pracownikom, wyodrębniając ich sumę przed rubryką w p. c) — pożyczki własnym pracownikom zł . . . . .tys.

RUCHOMOŚCI — poz. 10 stanu czynnego.

W pozycji tej należy zamieszczać saldo książkowe posiadanych własnych ruchomości.

NIERUCHOMOŚCI — poz. 11 stanu czynnego.

Na wymienionym rachunku należy podawać wartość książkową nieruchomości nabytych po wznowieniu działalności instytucji kredytowej.

SUMY PRZECHODNIE — poz. 12 stanu czynnego oraz poz. 11 stanu biernego.

W tych pozycjach winny figurować salda tylko takich rachunków, które mają charakter przejściowy lub rozliczeniowy.

Niedopuszczalne jest zamieszczanie tu innych rachunków, zwłaszcza o charakterze kredytów.

Niedozwolone jest kompensowanie w bilansach poszczególnych przechodnich rachunków debetowych i kredytowych.

Gdy rachunek „Sumy przechodnie" przekracza 2% sumy bilansowej, należy nadesłać Wydziałowi Inspekcji Bankowej jednocześnie z bilansem wyszczególnienie tego rachunku.

RACHUNKI ODDZIAŁÓW — poz. 13 stanu czynnego oraz poz. 12 stanu biernego.

Pozycje te należy wykazywać zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr 39. D. II. 16862/7/46 z dn. 23.XI.46 r.

PRZEJĘCIE PASYWÓW I PRZEJĘCIE AKTYWÓW rachunku starego i okupacyjnego poz. 14 stanu czynnego i poz. 13 stanu biernego.

Pozycje te należy wypełniać zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr 19 L. D. II. 59465/10405/7/45 z dn. 1.XII.45 r.

KOSZTY USUNIĘCIA SZKÓD WOJENNYCH — poz. 15 stanu czynnego.

KOSZTY ORGANIZACYJNE — poz. 16 stanu czynnego.

Odnośnie tych pozycyj należy zastosować się do wskazań zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu Nr 22 N. D. II. 22/OK/7/46 z dn.23.I. 46 r.

RACHUNKI WYNIKOWE — poz. 17 stanu czynnego i poz. 14 stanu biernego.

W stanie czynnym pozycja ta winna obejmować salda książkowe poszczególnych rachunków wynikowych ujemnych, dotyczących danego roku operacyjnego, a mianowicie: w punkcie a) kwotę wydatków, związanych z bieżącymi operacjami, przy czym przed rubryką należy podać „w tym: 1. wydatki osobowe zł. . . . . . tys., 2. podatki i daniny zł . . . . . . tys.“.

W punkcie b) per saldo różnice kursowe oraz w punkcie c) wydatki poniesione na administrację nieruchomości bankowych bez potrącania dochodów. Wolne linie „d“ i „e“ służą do zamieszczania w nich sald rachunków wynikowych ujemnych, nie objętych nazwami podanymi w poprzednich punktach.

W stanie biernym — należy podawać: w punkcie a) procenty i prowizje w dwóch oddzielnych kwotach sumy pobranych i zapłaconych prowizyj i procentów, dotyczących roku operacyjnego, różnicę zaś tych kwot zamieścić w pierwszej (szczegółowej) rubryce bilansu; w punkcie b) — per saldo różnice kursowe, w punkcie „c“ — osiągnięte dochody z nieruchomości bankowych. Wolne linie „d“ i „e“ rezerwuje się dla innych rachunków wynikowych dodatnich.

RACHUNKI WYNIKOWE ROKU UBIEGŁEGO — poz. 10 stanu czynnego i poz. 15 stanu biernego.

Należy wykazywać tu w jednej kwocie po stronie czynnej i w jednej po stronie biernej sumy sald ujemnych i dodatnich rachunków wynikowych, dotyczących ubiegłego roku operacyjnego, aż do czasu sporządzenia bilansu rocznego (netto).

RACHUNKI WYNIKOWE ROKU PRZYSZŁEGO — poz. 19 stanu czynnego i poz. 16 stanu biernego.

Pozycje te służą do wykazywania w jednej kwocie po stronie czynnej i w jednej po stronie biernej sumy sald ujemnych i dodatnich rachunków wynikowych, dotyczących przyszłego okresu operacyjnego.

STRATY Z LAT UBIEGŁYCH — poz. 20 stanu czynnego.

ZYSKI Z LAT UBIEGŁYCH —poz. 17 stanu biernego.

W pozycjach tych należy wykazywać przenoszone z roku na rok straty i pozostałości z zysków z lat ubiegłych.

KAPITAŁY WŁASNE — poz. 1 stanu biernego.

Tu winny figurować wszystkie kapitały własne, a mianowicie: a) kapitał zakładowy lub udziałowy, b) zapasowy i inne rezerwy.

FUNDUSZ AMORTYZACYJNY NIERUCHOMOŚCI — poz. 2 stanu biernego.

Pozycja ta winna być podawana zgodnie z punktem „2c“ okólnika Min. Skarbu Nr 49 D. II. 2221/7/47 z dn. 8.II.47 r.

WKŁADY — poz. 3 stanu biernego.

RACHUNKI BIEŻĄCE — poz. 4 stanu biernego.

RÓŻNE NATYCHMIAST PŁATNE ZOBOWIĄZANIA — poz. 5 stanu biernego.

Pozycje te należy wykazywać zgodnie z okólnikiem Min. Skarbu Nr 39 N. D. II. 16862/7/46 z dnia 23.XI.46 r.

Nie uważa się za wkłady wzgl. za rachunki bieżące i nie należy zamieszczać w tych pozycjach bilansowych wszelkiego rodzaju lokat, wpłat itp. funduszów, niepozostających w dyspozycji wzgl. na rachunku wpłacającego, jak np. lokaty celowe, wpłaty na Państwowy Fundusz Inwestycyjny itp.

REDYSKONTO WEKSLI — poz. 8 stanu biernego.

OTWARTY KREDYT — poz. 9 stanu biernego.

Do tych pozycji należy zastosować wskazania zalecone w okólniku Min. Skarbu Nr 39 N. D. II. 16862/7/46 z dn. 23.XI.46 r.

LOKATY CELOWE — poz. 10 stanu biernego.

W pozycji tej należy podawać wpłaty lokacyjne, przeznaczone na specjalne cele: Skarbu Państwa, Ministerstw wzgl. Urzędów, jak następuje: a) lokaty skarbowe, b) Państwowy Fundusz Inwestycyjny, c) inne lokaty.

Pozycje 21 i 22 stanu czynnego oraz 10 i 19 stanu biernego służą do zamieszczania innych rachunków, nie objętych wzorem bilansu. np. akceptów własnych, wydanych przez instytucje kredytowe itp.

DŁUŻNICY Z TYTUŁU GWARANCYJ — pozabilansowa poz. 1 stanu czynnego.

ZOBOWIĄZANIA Z TYTUŁU UDZIELONYCH GWARANCYJ — pozabilansowa poz. 1 stanu biernego.

Tu winny figurować wszystkie wydane przez instytucje kredytowe gwarancje w rozbiciu na: a) gwarancje wydane wobec Skarbu Państwa, i b) gwarancje wydane wobec innych instytucyj.

Wyksięgowanie gwarancyj należy przeprowadzać na podstawie zwróconych listów gwarancyjnych, lub też bezspornej pewności instytucji co do wygaśnięcia jej odpowiedzialności z tego tytułu.

INKASO — pozabilansowa poz. 2 stanu czynnego.

RÓŻNI ZA INKASO — pozabilansowa poz. 2 stanu biernego.

Pozycje te obejmują saldo książkowe odnośnych rachunków inkasowych.

Pozycje 3 i 4 stanu czynnego i biernego przeznaczone są dla innych rachunków pozabilansowych.

Bilanse miesięczne, nadsyłane przez instytucje kredytowe do Ministerstwa Skarbu, winny być podpisane, pod pieczątką instytucji, przez osoby upoważnione do podpisywania i przez Naczelnego Księgowego.

za Dyrektora Departamentu:

W. Szmidt

Nazwa instytucji kredytowej. **BILANS SUROWY RACHUNKU**

Stan czynny. w dniu . . . .

1. Kasa i sumy do dyspozycji:
 a) gotowizna . . . .
 b) pozostałość na r-ku żyr. w N. B. P. i w P. K. O. . .
 c) pozostałość na r-ku w bank. państw. i we właściwych centralach finans. . . . .
 d) bilety skarbowe . . . .
 e) lokata funduszów r-ków starego i okupac. (w tym w biletach skarbowych zł . . . . . tys.)
2. Waluty zagraniczne . . . .
3. Papiery wartościowe i udziały (w tym udziały zł . . . . tys.)
4. Banki krajowe:
 a) nostro . . . .
 b) loro . . . .
5. Banki zagraniczne:
 a) nostro . . . .
 b) loro . . . .
6. Weksle zdyskontowane (w tym średnioterminowe zł . . . . tys.)
7. Weksle protestowane (w tym średnioterminowe zł . . . . tys.)
8. Kredyty w r-kach bieżących (w tym średnioterminowe zł . . . . tys.)
9. Pożyczki terminowe (w tym a) średnioterminowe z planu zł . . . . . tys.)
 b) inne średnioterminowe zł . . . . . . tys.
 c) pożyczki udzielone własnym pracownikom zł . . . . tys.
10. Ruchomości . . . .
11. Nieruchomości . . . .
12. Sumy przechodnie . . . .
13, Rachunki oddziałów . . . .
14. Przejęcie pasywów:
 a) rachunku starego . . . .
 b) „ okupacyjnego . . . .
15. Koszty usunięcia szkód wojennych . . . . . .
16. Koszty organizacyjne . . . .
17. Rachunki wynikowe:
 a) koszty handlowe (w tym: 1. wydatki osobowe zł . . . . tys., 2. podatki i daniny zł . . . . tys.)
 b) różnice kursowe . . . .
 c) administracja nieruchomości . . . .
 d) . . . .
 e) . . . .
18. Rachunki wynikowe roku ubiegłego . . . . . .
19. Rachunki wynikowe roku przyszłego . . . . . .
20. Straty z lat ubiegłych . . . .
21. . . . .
22. . . . .

Suma bilansowa . .

1. Dłużnicy z tytułu gwarancyj:
 a) wobec Skarbu Państwa . . . .
 b) wobec innych instytucyj . . . .
2. Inkaso . . . .
3. . . . .
4. . . . .

POLSKIEGO Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. II. 10132/7/47.

. . . . 194 . . r. **Stan bierny.**

1. Kapitały własne:
   a) kapitał zakładowy (udziałowy) . . . . . .
   b) kapitał zapasowy i inne rezerwy . . . . .
2. Fundusz amortyzacyjny nieruchomości . . . .
3. Wkłady:
   a) na książeczki
   (w tym natychmiast płatne zł . . . . . . tys.)
   b) inne natychmiast płatne
   (w tym asygnaty kasowe zł . . . . tys.)
   c) inne płatne za wypowiedzeniem i terminowe
   (w tym asygnaty kasowe zł . . . . tys.)
4. Rachunki bieżące . . . .
5. Różne natychmiast płatne zobowiązania . . . .
6. Banki krajowe:
   a) nostro . . . .
   b) loro . . . .
7. Banki zagraniczne:
   a) nostro . . . .
   b) loro . . . .
8. Redyskonto weksli:
   a) w Narodowym Banku Polskim . . . . . .
   b) w innych instytucjach kredytowych . . . .
9. Otwarty kredyt:
   a) w Narodowym Banku Polskim . . . . .
   b) w innych instytucjach kredytowych . . . .
10. Lokaty celowe:
    a) lokaty skarbowe . . . .
    b) Państw. Fundusz Inwestycyjny . . . . .
    c) inne lokaty . . . .
11. Sumy przechodnie . . . .
12. Rachunki oddziałów . . . .
13. Przejęcie aktywów:
    a) rachunku starego . . . .
    b) „ okupacyjnego . . . .
14. Rachunki wynikowe:
    a) procenty i prowizje pobrane
    procenty i prowizje płacone
    b) różnice kursowe . . . .
    c) dochód z nieruchomości . . . .
    d) . . . .
    e) . . . .
15. Rachunki wynikowe roku ubiegłego . . . . .
16. Rachunki wynikowe roku przyszłego . . . . .
17. Zyski z lat ubiegłych . . . .
18. . . . .
19. . . . .

Suma bilansowa . .

1. Zobowiązania z tytułu udzielonych gwarancyj:
   a) wobec Skarbu Państwa . . . .
   b) wobec innych instytucyj . . . .
2. Różni za inkaso . . . .
3. . . . .
4. . . . .

236

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lipca 1947 r. L. D. III. 6441/1/47 (Nr 233)

w sprawie notyfikacji umów.

Do
wszystkich władz centralnych.

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub będącymi pod zarządem państwowym, oraz między tymi przedsiębiorstwami a jednostkami budżetu państwowego i Związkiem Gospodarczym Spółdzielni R. P. „Społem", tudzież uchwały z dnia 17 czerwca 1947 r. w sprawie rozliczeń z dostaw inwestycyjnych — komunikuję co następuje:

§ 1. (1) Obowiązkowi notyfikowania, to jest przesłania zawiadomienia o zawarciu umowy, podlegają umowy o dostawy lub usługi, o ile dostawcą jest przedsiębiorstwo państwowe lub będące pod zarządem państwowym, a odbiorcą — jednostka budżetu państwowego.

(2) Obowiązkowi notyfikowania podlegają umowy (ust. (1)) zawarte:

a) przez władze centralne, o ile wartość świadczenia (dostawy lub usługi) przekracza 1.000.000 zł,

b) przez władze podległe władzy centralnej, jeżeli wartość świadczenia przekracza 500.000 zł.

(3) Umowy zawierane być mogą tylko w granicach kredytów przewidzianych w budżecie bądź w Państwowym Planie Inwestycyjnym.

§ 2. Jednostką budżetu państwowego w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest władza asygnująca, do dyspozycji której w myśl przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych, są uruchamiane kredyty w grupie „A" Administracja, względnie kredyty inwestycyjne, (skarbowe).

§ 3. (1) Umowy zawarte w ramach kredytów budżetowych notyfikuje się:

a) w Departamencie Budżetowym Ministerstwa Skarbu (Centralna Księgowość) — o ile chodzi o umowy zawarte przez władze centralne,

b) we właściwej terytorialnie izbie skarbowej, o ile chodzi o umowy zawarte przez władze podległe władzom centralnym.

(2) Umowy zawarte w ramach kredytów skarbowych Państwowego Planu Inwestycyjnego notyfikuje się w tym Oddziale Banku Gospodarstwa Krajowego (Państwowego Banku Rolnego), w którym dana władza ma otwarty kredyt.

§ 4. Obowiązek notyfikacji wg załączonego wzoru ciąży na stronie, która dokonała zamówienia.

§ 5. (1) Bankiem odbiorcy jednostki budżetu państwowego w rozumieniu pkt 5 wspomnianej uchwały Komitetu Ekonomicznego jest skarbowy organ kasowy, prowadzący rachunek uruchomionych do jej dyspozycji kredytów administracyjnych, tj. Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu — dla władz centralnych, a Wydział III Izby Skarbowej albo kasa urzędu skarbowego — dla władz podległych władzy centralnej.

(2) Przy dostawach z tytułu inwestycji bankiem odbiorcy jednostki budżetu państwowego jest właściwa instytucja bankowa prowadząca rachunek skarbowych kredytów inwestycyjnych (§ 3 ustęp (2)).

§ 6. Wymienione w poprzednim paragrafie skarbowe organa kasowe oraz właściwe instytucje bankowe notują na właściwym tytule budżetowym kwotę przypadającą do wypłaty według umowy, przy uwzględnieniu podanych w umowie terminów płatności.

§ 7. (1) Po wykonaniu zamówienia dostawca przesyła w ciągu dni 5 fakturę za pośrednictwem swego banku do inkasa do banku odbiorcy (§ 5), odpis zaś faktury — bezpośrednio do odbiorcy.

(2) Bank odbiorcy po otrzymaniu faktury wzywa odbiorcę do wykupienia jej w ciągu 5 dni od dnia zawiadomienia i blokuje na rachunku właściwych kredytów kwotę odpowiadającą wysokości faktury. W razie braku kredytów otwartych bank zawiadamia o tym odbiorcę.

(3) Odbiorca przesyła odpis faktury razem z akceptacją i zleceniem wypłaty do swego banku (§ 5) celem wyrównania rachunku przez dokonanie przelewu.

(4) W razie nie otrzymania zlecenia przelewu w ciągu dalszych 5 dni przy równoczesnym niezgłoszeniu zastrzeżeń bank odbiorcy ma prawo dokonania, w ramach będących do dyspozycji jednostki budżetu właściwych kredytów, automatycznego przelewu zablokowanej sumy na rachunek dostawcy w jego banku za uwiadomieniem odbiorcy.

§ 8. Dowodami kasowymi i rachunkowymi są: a) dla odbiorcy — wykupiona faktura z zawiadomieniem właściwego organu skarbowego o obciążeniu rachunku przelewem, b) dla właściwego organu skarbowego — odpis faktury i zlecenie wypłaty, wystawione przez jednostkę budżetu państwowego.

§ 9. Nie podlegają przepisom niniejszego zarządzenia umowy zawarte z państwowymi przedsiębiorstwami budowlanymi, montażowymi i wszelkimi przedsiębiorstwami prywatnymi, oraz umowy dotyczące kontraktowania artykułów rolnych przez Zarząd Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

§ 10. Notyfikacja umów nie zwalnia, zgodnie z postanowieniami uchwały Rady Ministrów z dnia 16 maja 1946 r. o powołaniu Komisarza Oszczędnościowego Budżetu, władz zawierających umowy od uzyskania zgody tego Komisarza na ich zawarcie.

§ 11. Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 sierpnia 1947 r.

za Ministra Skarbu:

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr. Leon Kurowski

Wzór zawiadomienia.

Data zawarcia umowy . . . .
Przedmiot dostawy lub usługi . . . . .
Tytuł (część, dział, rozdział i paragraf) i okres budżetowy podlegający obciążeniu . . .
Dostawca . . . .
Ogólna wartość umowy . . . .
Wysokość obciążenia właściwych kredytów bieżącego okresu budżetowego . . . . .
Termin dostawy . . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

wszystkim Izbom Skarbowym

podaje się do wiadomości i stosowania.

za Dyrektora Departamentu:
M. Zakrzewski

237

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1947 r. L. D. V. 5232/3/47 (Nr 187)

w sprawie norm wynagrodzeń wyższej administracji w spółdzielniach.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

W związku z przepisami § 25 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1947 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 136) Ministerstwo Skarbu podaje poniżej do wiadomości komunikat Zarządu Głównego Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. uzgodniony z Państwową Radą Spółdzielczą w sprawie norm wynagrodzeń wyższej administracji w spółdzielniach:

„Na podstawie upoważnienia zawartego w przepisach § 28 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 3, poz. 13) oraz § 25 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 136) podajemy poniżej maksymalne normy wynagrodzeń dla członków Rady Nadzorczej, członków Zarządu i ich zastępców

oraz pełnomocników ustanowionych przez Zarząd do prowadzenia całego przedsiębiorstwa lub oddziału z tym, że nadwyżki wypłaconych wynagrodzeń ponad te normy doliczane będą do zysku bilansowego przy wymiarze podatku dochodowego:

I. Dla Spółdzielni Rolniczo - Handlowych, Powszechnych, Przetwórczych, Zbytu Żywca i Różnych Handlowych:

1) o ile obrót roczny nie przekracza 36.000.000 zł: członkowie Rady Nadzorczej — do 500 zł za każdy udział w czynnościach, członkowie Zarządu i ich zastępcy oraz pełnomocnicy — nie wyżej wynagrodzenia VIII gr. płac wg tabeli uposażeń załączonej do umowy zbiorowej pracowników spółdzielczych bez względu na to czy spółdzielnia przystąpiła do umowy zbiorowej.

2) przy obrocie rocznym:

powyżej	36	mil.	do	72	mil.	— do	3,2% od obrotu
„	72	„	„	120	„	— „	3,0% „ „
„	120	„	„	240	„	— „	2,5% „ „
„	240	„	„	360	„	— „	2,0% „ „
„	360	„	„	600	„	— „	1,5% „ „
„	600	„	„			— „	1,0% „ „

Normy przytoczone pod punktem 2 obejmują wynagrodzenia wszystkich osób wymienionych pod punktem 1.

II. Dla spółdzielni księgarskich (handlowych i wydawniczych):

1) o ile obrót roczny nie przekracza 18.000.000 zł zastosowanie mają normy podane w cz. I pkt 1,

2) przy obrocie rocznym:

powyżej	18	mil.	do	36	mil.	— do	6,4% od obrotu
„	36	„	„	60	„	— „	6,0% „ „
„	60	„	„	120	„	— „	5,0% „ „
„	120	„	„	180	„	— „	4,0% „ „
„	180	„	„	300	„	— „	3,0% „ „
„	300				„	— „	2,0% „ „

III. Dla spółdzielni pomocniczo-rolnych branżowych (ogrodnicze, rybackie, pszczelarskie i inne) — stosuje się normy podane w cz. I.

IV. Dla spółdzielni statutowo - uniwersalnych „Samopomoc Chłopska":

1) o ile obrót nie przekracza 36.000.000 zł — 4% od obrotu, jednakże nie mniej niż określono w cz. I pkt 1,

2) przy obrocie rocznym:

powyżej	36	mil.	do	72	mil.	— do	4,7% od obrotu
„	72	„	„	120	„	— „	3,5% „ „
„	120	„	„	240	„	— „	3,0% „ „
„	240	„	„	360	„	— „	2,2% „ „
„	360	„	„	600	„	— „	1,5% „ „
„	600				„	— „	1,0% „ „

V. Dla spółdzielni pracy tj. takich, które według statutu mają na celu zarobkowe zatrudnienie przez się swych członków — normy wynagrodzenia osób wymienionych na wstępie komunikatu niniejszego określa się według rocznej kwoty wynagrodzeń wypłaconych członkom i innym pracownikom, stosownie do poniższej tabeli:

Przy wynagrodzeniu rocznym:

			do	500.000 zł	—	do	50%
ponad	500.000 zł		„	1.000.000 „	—	„	45%
„	1.000.000 „		„	2.000.000 „	—	„	40%
„	2.000.000 „		„	3.000.000 „	—	„	35%
„	3.000.000 „		„	4.000.000 „	—	„	30%
„	4.000.000 „		„	5.000.000 „	—	„	25%
„	5.000.000 „		„	7.000.000 „	—	„	20%
„	7.000.000 „		„	10.000.000 „	—	„	15%
„	10.000.000 „				—	„	10%

VI. a) Dla spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych — do 50% rocznego obrotu.

b) Dla Banku Gospodarstwa Spółdzielczego — do 7% rocznego obrotu.

VII. Dla wszystkich pozostałych spółdzielni stosuje się normy podane w cz. I-szej.

Normy, uzależnione od sumy obrotu lub od sumy wynagrodzeń ustalać należy w ten sposób, ażeby suma obliczona od większego obrotu lub wynagrodzenia przy mniejszej stopie procentowej nie była mniejsza od sumy, jaka wypadnie z obliczenia przy zastosowaniu bezpośrednio wyższej stopy procentowej do najwyższego obrotu lub wynagrodzenia w tej grupie.

P r z y k ł a d.

Spółdzielnia powszechna A przy obrocie 360 milionów może według tabeli podanej w cz. I punkt 1 potrącić na wynagrodzenia o których mowa kwotę 7.200.000 zł, spółdzielnia powszechna B — przy obrocie 370 milionów zł, a więc większym jak spółdzielnia A mogłaby według tabeli potrącić tylko 5.550.000 zł. Ponieważ nie byłoby to słuszne, przepis powyższy pozwala spółdzielni B potrącić tyle ile potrącić może spółdzielnia A, t. zn. kwotę 7.200.000 zł.

Jeżeli w wyniku zastosowania norm ustalonych w komunikacie niniejszym wypadłaby suma niższa od sumy faktycznie przez spółdzielnię wypłaconej i uzasadnionej warunkami pracy prowadzonego przez spółdzielnię przedsiębiorstwa, właściwy Okręg Związku lub Centrala — o ile chodzi o spółdzielnie, którym Centrala wydała oświadczenie o celowości — ustalą na skutek podania zainteresowanej spółdzielni uzasadnioną względami gospodarczymi kwotę wynagrodzeń wyższej administracji, w granicach której wynagrodzenia te nie będą doliczane do zysku bilansowego.

Ustalone w komunikacie niniejszym normy wynagrodzeń wyższej administracji w spółdzielniach będą mieć zastosowanie do roku operacyjnego 1946/1945/46 i lat następnych aż do odwołania.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

238

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1947 r. L. D. V. 5157/1/47 (Nr 198)

w sprawie instrukcji o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku obrotowego i dochodowego za rok podatkowy 1946 oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych

Ministerstwo Skarbu zarządza ścisłe przestrzeganie przepisów stanowiącej załącznik do niniejszego okólnika instrukcji z dnia 26 czerwca 1947 r. o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1946 i podatku dochodowego za rok podatkowy 1946 (kalendarzowy 1946 wzgl. rach. 1945/46 oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zaznacza, że nakład rejestrów wymiarowych:

a) podatku obrotowego — wzór Nr 2079,

b) podatku dochodowego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu II i III wzór Nr 2082,

c) podatku dochodowego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV — wzór Nr 2083,

został zarządzony według układu dostosowanego dla potrzeb Głównego Urzędu Statystycznego.

Druki te będą do odebrania w Ministerstwie Skarbu.

Zarazem Ministerstwo Skarbu przypomina, że ustanowione w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 28 lutego 1947 r. L. D. V./835/1/47 (Nr 48) terminy ukończenia ustalania zobowiązań podatkowych w podatku obrotowym i dochodowym muszą być bezwzględnie dotrzymane.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 26 czerwca 1947 r. L. D. V. 5157/1/47.

INSTRUKCJA

z dnia 26 czerwca 1947 r.

o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1946 i podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (kalendarzowy 1946 wzgl. rach. 1945/6) oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach.

I. PROWADZENIE REJESTRÓW WYMIAROWYCH

A. Przepisy wspólne.

§ 1. (1) Za rok podatkowy 1946 mają być prowadzone następujące wzory rejestrów wymiarowych:

1) dla podatku obrotowego — wzór Nr 2079,

2) dla podatku dochodowego (podatnicy podlegający obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu II i III) — wzór Nr 2082,

3) dla podatku dochodowego (podatnicy podlegający obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV) — wzór Nr 2083.

(2) Układ rejestrów wymiarowych jest dostosowany do potrzeb statystycznych. Materiał statystyczny zostanie opracowany przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 2. (1) Rejestr wzór Nr 2079 dotyczy roku podatkowego (kalendarzowego 1946), a rejestry wzór Nr 2082 i 2083 dotyczą roku podatkowego 1946 (kalendarzowy 1946 wzgl. rach. 1945/6).

(2) Rejestry wzór Nr 2079 i 2082 przeznaczone są zarówno dla urzędów skarbowych jak i urzędów rewizyjnych, a wzór Nr 2083 wyłącznie dla urzędów rewizyjnych.

§ 3. (1) Rejestr wymiarowy obejmuje dane wymiarowe dotyczące wyłącznie tego roku podatkowego (kalendarzowego), na który został założony.

(2) Wymiary dotyczące ubiegłych lat podatkowych należy wpisać, bez względu na datę dokonania wymiaru, do rejestrów założonych na te lata podatkowe (kalendarzowe), których wymiary dotyczą.

§ 4. Rejestr wymiarowy należy wypełnić czytelnie, atramentem, przebitkowo w 2-ch egzemplarzach przez kalkę, odpowiednim piórem.

§ 5. Każdą przebitkową kartę rejestru wymiarowego (przeznaczoną dla Głównego Urzędu Statystycznego) oznacza się symbolem władzy wymiarowej. Symbol ten poda Główny Urząd Statystyczny do wiadomości każdemu urzędowi skarbowemu (rewizyjnemu).

§ 6. (1) Każdą kartę rejestru wymiarowego należy przy pomocy numeratora oznaczyć kolejnym numerem u góry karty w wyznaczonym na to miejscu, poczynając od 0, a więc pierwszą kartę należy opatrzyć Nr 0, następną kartę Nr 1 itd. W ten sposób numer pozycji rejestru wymiarowego będzie wynikał ze złożenia cyfry oznaczającej kolejną kartę rejestru wymiarowego oraz wydrukowanej cyfry (od 0 do 9), oznaczającej kolejny wpis na danej karcie rejestru wymiarowego. Nr karty oznaczono cyfrą 10, a kolejny wpis na karcie — cyfrą 8; numerem pozycji rejestru wymiarowego będzie 108.

(2) Pierwsza pozycja rejestru wymiarowego, założonego na dany rok podatkowy (kalendarzowy) oznaczona będzie, zgodnie z powyższymi zasadami, numerem 00. Pozycji tej nie wypełnia się, lecz zakreśla linią poziomą.

(3) Wobec ustalonej z góry numeracji kart rejestru wymiarowego oraz numeracji kolejnych wpisów na kartach, wprowadzanie jakichkolwiek zmian w numeracji, naruszających ustaloną kolejność jest niedopuszczalne.

§ 7. (1) Wszelkie poprawki w rejestrze należy dokonywać przez skreślenie błędnych zapisów, wpisanie właściwych i omówienie poprawki w rubryce „Uwagi". Skreślenia powinny być dokonywane w taki sposób, aby pierwotny tekst można było odczytać.

(2) W przypadku, gdy omyłki są tak znaczne, że nie da się ich poprawić w sposób wyżej opisany, należy skreślić całą pozycję rejestru, nie zmieniając jednakże ustalonej numeracji (§ 6 ust. (3) instrukcji).

(3) Faktyczną ilość pozycji wymiarowych ustali się następnie przez odliczenie od ogólnej ilości pozycyj rejestru pozycyj skreślonych.

§ 8. (1) Wymiary odnoszące się do pozycyj, zamieszczonych już poprzednio w rejestrze (wymiary uzupełniające i dodatkowe), wpisywać należy do rejestru w dalszym ciągu kolejno, jako nowe pozycje wymiarowe, z powołaniem się na pozycje poprzednie, których numer należy wskazać w rubryce „Uwagi".

(2) W rubryce „Uwagi" pozycji wymiaru poprzedniego należy powołać pozycję wymiaru uzupełniającego lub dodatkowego.

(3) Dane, odnoszące się do wymiarów wymienionych w ust. (1), wpisuje się do rejestru według nowych ustaleń w pełnych kwotach, a nie jako różnicę między pierwotnymi i nowymi ustaleniami. W tych jednakże rubrykach, które stosownie do §§ 17, 24, 30 instrukcji (kwota wymierzonego podatku, dodatku z art. 17 ust. (4) dekretu o podatku obrotowym i opłaty na Fundusz Pracy) podsumowują władze podatkowe, należy wpisać różnicę między pierwotnie a dodatkowo wymierzonym podatkiem (dodatkiem z art. 17 i opłatą na Fundusz Pracy), podając równocześnie w nawiasie nad kwotą różnicy podatku (dodatku z art. 17, opłaty na Fundusz Pracy) pełną kwotę wymierzonego podatku (dodatku z art. 17 i opłaty na Fundusz Pracy).

Kwot podanych w nawiasie władze podatkowe nie podsumowują.

§ 9. (1) Urzędy skarbowe i rewizyjne prześlą przebitki kart rejestrów wymiarowych do Głównego Urzędu Statystycznego przy odpowiednim piśmie z podaniem ilości i numerów przesłanych przebitek w terminach:

a) po raz pierwszy do dnia 10 października 1947 r. — co do wymiarów dokonanych do dnia 30 września 1947 r.

b) do dnia 10 stycznia 1948 r. — co do wymiarów dokonanych do dnia 31 grudnia 1947 r. wraz z adnotacją o całkowitym zakończeniu akcji wymiarowej.

(2) W przypadku nie ukończenia akcji wymiarowej do dnia 31 grudnia 1947 r. prześlą urzędy skarbowe — rewizyjne do Głównego Urzędu Statystycznego również w terminie do dnia 10 stycznia 1948 r. sprawozdanie o zaległych wymiarach.

W sprawozdaniu tym należy uwzględnić:

a) liczbę podatników co do których wymiar będzie dokonany w późniejszym terminie,

b) podział powyższych podatników na grupy, o jakich mowa w §§ 13, 20 i 27 ust. 2 niniejszej instrukcji,

c) ogólną kwotę przypuszczalnego obrotu (dochodu) i podatku.

§ 10. (1) O wszelkich poprawkach, dokonanych w rejestrze wymiarowym po wysłaniu przebitek do Głównego Urzędu Statystycznego, należy zawiadamiać Główny Urząd Statystyczny oddzielnym pismem.

(2) W zawiadomieniu należy wyszczególnić treść błędnego zapisu i dokonanej poprawki ze wskazaniem roku podatkowego (kalendarzowego), pozycji rejestru wymiarowego oraz rubryki rejestru.

(3) O wpisach dokonanych w rubryce 11 rejestru wzór Nr 2079 nie należy zawiadamiać Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 11. (1) Klauzule o przypisaniu wymierzonego podatku, dodatku z art. 17 i opłaty na Fundusz Pracy (§§ 276 ust. 1 lit. c instrukcji podatkowej), umieszcza się u dołu karty rejestru (pod pozycją „9" karty, z lewej strony miejsca przeznaczonego na podsumowanie) bądź w rubryce „Uwagi", rejestru przy ostatniej pozycji co do której nastąpił przypis.

(2) Klauzula o przypisanie, obok słownego przytoczenia sumy wymierzonego podatku, dodatku z art. 17 i opłaty na Fundusz Pracy i stwierdzenia faktu wydania polecenia przypisu, powinna zawierać również powołanie pozycji rejestru — nie wyłączając pozycji, przy których podatku nie wymierzono wskutek zwolnień ustawowych lub braku obowiązku podatkowego (np. podatek wymierzono przy poz. rej. 2, 4, 5, 6, 9 — nie wymierzono natomiast podatku przy poz. rej. 1, 3, 7, 8; przy wydawaniu polecenia przypisania sumy podatku z poz. rej. 2, 4, 5, 6, 9 należy w klauzuli o przypisaniu zaznaczyć: „Podatek od poz. 1 — 9 w sumie . . . . itd.).

B. Przepisy szczególne.

1) Rejestr wymiarowy podatku obrotowego. (wzór Nr 2079).

§ 12. (1) Rejestr wymiarowy wypełnia się stopniowo, w miarę dokonywania wymiarów, na podstawie danych, zawartych w arkuszach

wymiarowych. Do rejestru wciąga się na podstawie arkuszy wymiarowych również tych podatników, którzy osiągnęli obrót, zostali jednak częściowo lub całkowicie zwolnieni od podatku z tytułu sprzedaży towarów objętych scalonym podatkiem i na podstawie art. 3 dekretu o podatku obrotowym oraz § 95 rozporządzenia wykonawczego do art. 22 dekretu o podatku obrotowym.

(2) Przed każdorazowym wciągnięciem dokonanych wymiarów (zwolnień) do rejestru wymiarowego należy arkusze wymiarowe ułożyć według miejscowości i w porządku alfabetycznym nazwisk podatników.

§ 13. (1) W rubryce 2 lit. A 2 rejestru należy dokładnie oznaczyć charakter prawny właściciela przedsiębiorstwa przez wymienienie: spółka akcyjna, spółka z o. o., spółdzielnia, spółka komandytowa, spółka jawna lub „inna osoba prawna". Rubryki tej nie wypełnia się, jeżeli przedsiębiorstwo należy do osoby fizycznej.

(2) W rubryce 2 lit. A 3 należy wpisać literę grupy przedsiębiorstw, do której dane przedsiębiorstwo należy:

A	przedsiębiorstwa	państwowe i pozostające pod zarządem państwowym,
B	„	związków samorządu terytorialnego i pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego,
C	„	spółdzielcze,
D	„	należące do instytucji o charakterze społecznym, kulturalnym, oświatowym itp.
E	„	prywatne.

§ 14. W rubryce 4 rejestru fakt uznania przez władzę podatkową prowadzonych ksiąg handlowych (uproszczonych, gospodarczych) za prawidłowe, za nieprawidłowe — lub fakt nieprowadzenia ksiąg handlowych (uproszczonych, gospodarczych) należy oznaczyć słowem „tak" wpisanym przy punkcie 1, 2 lub 3.

Pod odpowiednimi cyframi może być jedno oznaczenie dla poszczególnej pozycji wymiarowej: np. wpisanie do rubryki 4 punkt 1 słowa „tak" automatycznie wyklucza możność wypełnienia rubryki 4 punkt 2 lub 3.

§ 15. (1) W rubryce 5 rejestru należy wpisać ust. pkt lit. (z arkusza wymiarowego), oznaczający podstawę prawną zastosowanej stawki podatkowej, w rubryce 6 wpisać stawkę podatkową i w rubryce 7 ustaloną kwotę obrotu.

(2) Przy wymiarze scalonego podatku w rubryce 5 należy wpisać „scalony" z podaniem w rubryce 6 wysokości zastosowanej stawki podatkowej, a obok w rubryce 7 kwotę ustalonego obrotu.

§ 16. (1) W rubryce 8 rejestru należy wpisać pkt lit. (z arkusza wymiarowego) oznaczający podstawę prawną zwolnienia danego obrotu od podatku (z art. 3 dekretu o podatku obrotowym lub § 95 rozporządzenia wykonawczego do art. 22), a obok tego punktu lit. w rubryce 9 — ustaloną kwotę obrotu wolnego od podatku.

(2) W przypadku ustalenia obrotu ze sprzedaży art. scalonych w rubryce 8 należy wpisać „scalony", a obok w rubryce 9 — ustaloną kwotę obrotu.

§ 17. Kwoty z rubryk 10 lit. A, 10 lit. B i 10 lit. C rejestru należy podsumować, wyprowadzając u dołu danej karty oddzielne sumy dla każdej z wymienionych rubryk i doliczając do tych sum kwoty kart poprzednich.

2) Rejestr wymiarowy podatku dochodowego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu II i III (wzór Nr 2082).

§ 18. (1) Rejestr wymiarowy wypełnia się stopniowo, w miarę dokonywania wymiarów, na podstawie danych, zawartych w arkuszach wymiarowych. Do rejestru wciąga się na podstawie arkuszy wszystkich podatników, którzy osiągnęli dochód w sumie ponad 12.000 zł, chociażby zostali zwolnieni od podatku wskutek zastosowania zniżki z art. 21 lub 23 dekretu o podatku dochodowym.

(2) Przed każdorazowym wciągnięciem dokonanych wymiarów (zwolnień) do rejestru, należy arkusze wymiarowe ułożyć według miejscowości, w porządku alfabetycznym nazwisk podatników.

§ 19. (1) Rubryki 2 lit. B rejestru nie wypełnia się, gdy ustalono dochód z nieruchomości gruntowych, budynków, kapitałów i praw majątkowych albo na podstawie art. 119 dekretu o postępowaniu podatkowym.

(2) W przypadku, gdy obok źródeł wymienionych w ust. (1), lub wyłącznie ustalono dochód z jednego lub więcej przedsiębiorstw handlowych, przedsiębiorstw przemysłowych, rzemiosł, wolnych zajęć zawodowych, innych zatrudnień lub wszelkich innych źródeł—w rubryce 2 lit. B rejestru należy zawsze dokładnie określić rodzaj każdego przedsiębiorstwa handlowego, przedsiębiorstwa przemysłowego, rzemiosła, wolnego zajęcia zawodowego, innego zatrudnienia lub innego źródła.

Przykłady:

a) dochód ustalono z nieruchomości gruntowej i przedsiębiorstwa handlowego, przy czym przedsiębiorstwem był handel spożywczy — w rubryce 2 lit. B należy podać tylko „handel spożywczy";

b) dochód z przedsiębiorstw przemysłowych; tartaku i mleczarni — w rubryce 2 lit. B należy podać „tartak i mleczarnia";

c) dochód ustalono z przedsiębiorstwa handlowego i wolnego zajęcia zawodowego, a mianowicie z apteki i praktyki lekarskiej — w rubryce 2 lit. B należy podać „lekarz i apteka";

d) dochód ustalono wyłącznie z jednego przedsiębiorstwa handlowego, przemysłowego, rzemiosła itd. — w rubryce 2 lit. B należy podać jako określenie rodzaj: „handel spożywczy", „cegielnia", „krawiec", „adwokat", „podróżujący", „makler giełdowy" itd.

(3) Bliższe określenie źródła dochodu podane w tej rubryce powinno odpowiadać określeniu źródła w arkuszu wymiarowym.

§ 20. (1) W rubryce 2 lit. c należy wpisać literę grupy przedsiębiorstw, do której dane przedsiębiorstwo należy:

A — przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym,

B — przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego,

C — przedsiębiorstwa spółdzielcze,

D — przedsiębiorstwa należące do instytucji o charakterze społecznym, kulturalnym, oświatowym itp.,

E — przedsiębiorstwa prywatne.

(2) Gdy podatnik zeznał stratę należy w rubryce 2 lit. D rejestru umieścić słowo „strata". W przypadku gdy podatnikowi ustalono dochód ponad 12.000 zł a w zeznaniu opartym na księgach handlowych (uproszczonych, gospodarczych) wykazał stratę, należy obok słowa „strata" wpisać również i kwotę zeznanej straty.

§ 21. W rubryce 3 rejestru fakt uznania przez władzę podatkową prowadzonych ksiąg handlowych (uproszczonych, gospodarczych) za prawidłowe, za nieprawidłowe — fakt nieprowadzenia ksiąg handlowych (uproszczonych, gospodarczych) — należy oznaczyć słowem „tak", wpisanym przy punkcie 1, 2 lub 3.

§ 22. (1) W rubryce 4 rejestru należy wpisać pkt lit. art. 8 dekretu o podatku dochodowym odpowiadający źródłom dochodu (na podstawie arkusza wymiarowego), a w rubryce 5 — ustaloną sumę dochodu. W przypadku ustalenia dochodu z art. 119 dekretu o postępowaniu podatkowym wpisuje się w rubryce 4 — 119 post. pod., a w rubryce 5 ustaloną sumę dochodu.

(2) W przypadku ustalenia z jednego lub więcej źródeł — dochodu, a z innego lub innych źródeł — strat, należy w rubryce 5 wykazać przy odpowiednim punkcie literze źródła dochodu — sumę dochodu lub straty z poszczególnego źródła, z tym jednak, że nad sumą straty należy dopisać słowo „strata". Ogólna suma nadwyżek ze wszystkich źródeł, wpisana do rubryki 6, będzie stanowiła różnicę między dochodem a stratami z poszczególnych źródeł, wpisanymi w rubryce 5.

§ 23. Rubrykę 9 rejestru w przypadku zupełnego zwolnienia od podatku wskutek zastosowania zniżki z art. 21 lub 23 dekretu należy zakreślić.

§ 24. Kwoty z rubryk 9 lit. A, B² i C oraz 10 rejestru należy podsumować wyprowadzając u dołu danej karty oddzielne sumy dla każdej z wymienionych rubryk i doliczając do tych sum kwoty z kart poprzednich.

3) Rejestr wymiarowy podatku dochodowego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV (wzór Nr 2083).

§ 25. Rejestr wymiarowy wypełnia się stopniowo w miarę dokonywania wymiarów na podstawie danych zawartych w arkuszach wymiarowych. Do rejestru wciąga się wszystkich podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu IV dekretu

o podatku dochodowym bez względu na to, czy ustalono dochód podlegający opodatkowaniu, czy też nie.

§ 26. W rubryce 2 pkt. 2 rejestru należy wskazać charakter prawny np. przedsiębiorstwo państwowe, przedsiębiorstwo pod zarządem państwowym.

§ 27. (1) W rubryce 3 lit. B rejestru należy określić rodzaj działalności tak, aby z określenia tego można było dokładnie ustalić rodzaj handlu gałąź przemysłu lub inny charakter działalności, np. fabryka papieru, huta szkła, rafineria nafty, cukrownia, bank, instytucja kredytu długoterminowego itp.

(2) W rubryce 3 lit. C należy wpisać literę grupy przedsiębiorstw, do której dane przedsiębiorstwo należy: A — przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym,

B — przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego.

§ 28. W rubryce 4 lit. B rejestru należy podać obrót ustalony za rok podatkowy, na który ustala się dochód lub stratę, bez względu na to, czy przy ustalaniu obowiązku podatkowego przyjęto wyniki z roku kalendarzowego, gospodarczego lub operacyjnego. Ustalony obrót należy wykazać łącznie z obrotami zwolnionymi od podatku obrotowego (np. na zasadzie art. 3) i podlegających podatkowi obrotowemu scalonemu, nie wliczając jednakże obrotów wewnętrznych.

§ 29. W rubryce 5 rejestru fakt uznania przez władze podatkowe prowadzonych ksiąg handlowych za prawidłowe, za nieprawidłowe, lub fakt nieprowadzenia ksiąg handlowych — należy oznaczyć słowem „tak", wpisanym przy punkcie 1, 2 lub 3.

§ 30. Kwoty z rubryki 9 rejestru należy podsumować, wyprowadzając u dołu danej karty sumę i doliczając do tej sumy kwoty z kart poprzednich.

II. ZESTAWIENIA WYNIKÓW AKCJI WYMIAROWEJ.

§ 31. Na zasadzie porozumienia Ministerstwa Skarbu z Głównym Urzędem Statystycznym odnośnie opracowań statystycznych podatkowej akcji wymiarowej Główny Urząd Statystyczny będzie sporządzał następujące zestawienia:

a) zestawienie o wynikach wymiaru podatku obrotowego, dokonanego zarówno przez urzędy skarbowe i rewizyjne, według stanu na dzień 31 grudnia 1947 roku;

b) zestawienie o wynikach wymiaru podatku dochodowego, dokonanego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według działu II i III przez urzędy skarbowe i rewizyjne, według stanu na dzień 31 grudnia 1947 roku;

c) zestawienie o wynikach wymiaru podatku dochodowego, dokonanego dla podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według działu IV przez urzędy rewizyjne, według stanu na dzień 31 grudnia 1947 r.

§ 32. (1) W sporządzanych w myśl § 31 instrukcji zestawieniach, pominięte będą pozycje całkowicie zakreślone (§ 7 ust. (2) instrukcji).

(2) W przypadkach przewidzianych w § 8 instrukcji, Główny Urząd Statystyczny przyjmuje do zestawień — w miejsce danych z pierwotnego wymiaru — dane z wymiarów uzupełniających i dodatkowych z uwzględnieniem podatku (dodatku z art. 17 i opłaty na Fundusz Pracy) uwidocznionego w nawiasie.

§ 33. Zestawienia, o których mowa w § 31 przesyła Główny Urząd Statystyczny:

1) Ministerstwu Skarbu:
   a) co do wyników ogólnych w Polsce według izb skarbowych,
   b) co do wyników w izbach skarbowych według poszczególnych urzędów;
2) izbom skarbowym:
   a) co do wyników ogólnych w Polsce według izb skarbowych,
   b) co do wyników w danej izbie skarbowej według poszczególnych urzędów;
3) urzędom skarbowym i rewizyjnym: co do wyników w okręgu przełożonej izby skarbowej według poszczególnych urzędów skarbowych i rewizyjnych.

§ 34. Jako uzupełnienie do zestawień o wynikach wymiaru, nadsyłanych przez Główny Urząd Statystyczny, wprowadzono okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 13 marca 1947 r. L. D. V. 689/1/47 sprawozdania o wynikach podatku obrotowego i dochodowego (wzór Nr 1).

§ 35. Analizę akcji wymiarowej w swoim okręgu przeprowadzą izby skarbowe na podstawie zestawień o ostatecznych wynikach wymiaru podatków, nadesłanych przez Główny Urząd Statystyczny w terminie do 2-ch miesięcy od ich otrzymania.

239

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lipca 1947 r. L. D. V. 4414/3/47 (Nr 189)

w sprawie wyłączenia Centralnego Zarządu Państwowych Zakładów Graficznych z przedsiębiorstw rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w okresie budżetowym 1.I. — 31.XII.1947 r.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych

W związku z wyłączeniem Centralnego Zarządu Państwowych Zakładów Graficznych z grupy przedsiębiorstw centralnie rozliczających się ze Skarbem Państwa (grupa B preliminarza budżetowego na okres od 1.I. do 31.XII. 1947 r.) Ministerstwo Skarbu, zmieniając okólnik swój z dnia 5 kwietnia 1947 r. Nr 82 (L. D. V. 449/3/47), odwołuje polecenie wstrzymania poboru zaliczek od tego przedsiębiorstwa na podatek dochodowy na rok podatkowy 1947.

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr Leon Kurowski

240

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lipca 1947 r. L.D.V. 5924/4/47 (Nr 219)

w sprawie podatku od wynagrodzeń od ekwiwalentu za utracenie kart zaopatrzenia.

Do

izb skarbowych, urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe (rewizyjne) zwalniają od podatku od wynagrodzeń wypłacane pracownikom sumy gotówkowe, stanowiące ekwiwalent za utracone przez nich prawo do otrzymywania kart zaopatrzenia. Tego rodzaju postępowanie urzędów skarbowych (rewizyjnych) jest wynikiem błędnej interpretacji § 1, ust. 1) zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 października 1946 r. (Monitor Polski Nr 120, poz. 220), wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, w sprawie zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń. Przewidziane w powołanym zarządzeniu zwolnienie dotyczy tylko tych pracowników, którzy **nadal otrzymują karty zaopatrzenia,** wydawane zaś im przez pracodawców artykuły żywnościowe lub świadczenia pieniężne stanowią zagwarantowane pokrycie niedoboru w przydziałach kartkowych. W tych przypadkach równowartość niedoboru korzysta ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń, dopiero wypłacane ewentualnie nadwyżki ponad równowartość podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

Sprawa wydawania pracownikom przez pracodawców ekwiwalentu za utracenie przez nich prawa do korzystania z kart zaopatrzenia nie wiąże się z powołanym zarządzeniem. Tego rodzaju ekwiwalent ma charakter wynagrodzenia za pracę, podlegającego opodatkowaniu w myśl przepisów art. 2 dekretu o podatku od wynagrodzeń.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

241

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 lipca 1947 r. L.D.V. 4820/3/47 (Nr 220)

w sprawie obowiązku podatkowego cukrowni nieczynnych w zakresie podatku obrotowego.

Do

Izb Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych

Z pośród podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Cukrowniczego cukrowni niektóre ze względu na stan ich zdewastowania nie zostały dotychczas uruchomione. Dopiero w miarę postępującej odbudowy coraz to nowe cukrownie podejmują swą działalność. Ze względów gospodarczych nie dopuszcza się do tego, by rejony plantacyjne cukrowni czasowo nieczynnych leżały odłogiem do czasu odbudowy i uruchomienia wspomnianych fabryk. Dlatego też w rejonach tych corocznie kontraktuje się plantacje, a otrzymane buraki kierowane są do przerobu w cukrowniach czynnych. Ze względów racjonalnej gospodarki dystrybucja buraków z rejonów cukrowni nieczynnych dokonywana jest dopiero po ich zbiorze, a kontrakty plantacyjne zawierają z polecenia Centralnego Zarządu Przemysłu Cukrowniczego miejscowe zarządy właściwych rejonów cukrowni nieczynnych, które zakontraktowane buraki odstępują następnie odpłatnie cukrowniom czynnym.

Wspomniane wyżej świadczenia mają charakter świadczeń prywatno-prawnych, zawodowych i odpłatnych i jako takie podlegają w myśl przepisów dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) podatkowi obrotowemu. Z uwagi jednak na to, że działalność taka cukrowni nieczynnych podyktowana jest względami li tylko racjonalnej gospodarki w ramach C. Z. P. C. i jest w czasie ograniczona, obciążenie jej podatkiem obrotowym nie znajduje z punktu widzenia gospodarczego należytego uzasadnienia.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu poleca wstrzymać pobór zaliczek na podatek obrotowy, przypadający od obrotów z tytułu świadczeń, o których wyżej mowa, do czasu dokonania cukrowniom świadczenia te wykonującym wymiarów podatku obrotowego.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu upoważnia na podstawie art. 35 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) Izby Skarbowe do umarzania z powołaniem się na niniejsze zarządzenie odpowiednich kwot wymierzonego podatku obrotowego.

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr Leon Kurowski

242

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 lipca 1947 r. L.D.V. 5100/1/47 (Nr 222)

w sprawie obowiązku prowadzenia ksiąg przez młyny.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

W związku z wątpliwościami podniesionymi przez niektóre izby skarbowe co do rodzaju ksiąg, jakie obowiązane są prowadzić przedsiębiorstwa młynarskie, Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości wyciąg z pisma, zawierającego opinię Prokuratorii Generalnej R. P. w tej sprawie, treści następującej:

„Celem ustalenia jaki rodzaj ksiąg obowiązane są prowadzić przedsiębiorstwa młynarskie, wymaga wyjaśnienia kwestia, czy użyte w § 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i o opłatach przemiałowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156) określenie „prawidłowe księgi handlowe" rozumieć należy w znaczeniu szerokim jako księgi w ogólności, czy też tylko jako księgi, które zgodnie z wymogami Kodeksu Handlowego, obowiązani są prowadzić kupcy rejestrowi.

Zdaniem Prokuratorii Generalnej, za prawidłowe księgi handlowe w rozumieniu wymienionego § 9 uważać należy nie tylko księgi, których obowiązek prowadzenia wynika z art. 54 Kodeksu Handlowego, ale także i księgi, przewidziane w innych przepisach prawnych, — a to ze względów następujących:

W chwili wejścia w życie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 V. 1946 r. o przemiale zboża i o opłatach przemiałowych obowiązywała uchylona obecnie ordynacja podatkowa z dnia 15 marca 1934 r. (tekst jednolity Dz. U. Nr 14 ex 1936 poz. 134).

Art. 80 powołanej ordynacji przewidywał, że księgi prowadzone prawidłowo i rzetelnie stanowią podstawę do wymiaru podatków, zaś zgodnie z art. 81 za prawidłowe uważa się księgi, prowadzone w myśl przepisów obowiązującego Kodeksu Handlowego oraz zasad księgowości i zwyczajów handlowych, jak również księgi handlowe uproszczone oraz księgi gospodarcze tam określone.

Z powyższego wynika, że ordynacja podatkowa w art. 80 do pojęcia ksiąg nie dodała żadnego bliższego określenia, zaś w art. 81, wymieniając jakie rodzaje ksiąg uważa się za prawidłowe, postawiła w tym względzie narówni księgi, których obowiązek prowadzenia wynika z Kod. Handl., z księgami **handlowymi uproszczonymi** i księgami gospodarczymi.

Dopiero w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. Nr 27, poz. 174) oraz wydanym na jego podstawie rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31.X.1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. Nr 65, poz. 365) przeciwstawiono, jeśli chodzi o terminologię, księgi handlowe księgom uproszczonym i podatkowym.

Art. 84 dekretu przewiduje mianowicie, że wszyscy podatnicy podatku obrotowego, jeżeli nie mają obowiązku prowadzenia **ksiąg handlowych,** obowiązani są do prowadzenia ksiąg uproszczonych bądź podatkowych, zaś rozporządzenie z dnia 31.X.1946 r. utrzymuje tę terminologię, umieszczając przepisy o księgach w dwóch odrębnych działach, z których I dotyczy ksiąg handlowych, zaś II ksiąg uproszczonych i podatkowych.

Jednak takie stanowisko dekretu i rozporządzenia, które weszły w życie później niż rozporządzenie z 10.V.1946 r. o przemiale zboża i opłatach przemiałowych nie zmienia, zdaniem Prokuratorii Generalnej, interpretacji § 9. Przeciwnie, rozporządzenie z 31.X.1946 r. wskazuje na to, że § 9 rozporządzenia o przemiale miał na uwadze księgi handlowe w szerokim znaczeniu, a nie tylko księgi, których obowiązek prowadzenia wynika z Kod. Handl., albowiem w § 24 wśród przedsiębiorstw, które obowiązane są do prowadzenia ksiąg uproszczonych, o ile nie mają obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych, wymienione są w p. 1 młyny posiadające walce.

Gdyby na mocy § 9 rozporządzenia z 10.V. 1946 r. wszystkie młyny obowiązane były prowadzić księgi według wymogów kodeksu handlowego, to przepis § 24 p. 1, nakazujący młynom, posiadającym walce, prowadzić księgi uproszczone, o ile nie są one obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych, — byłby pozbawiony jakiegokolwiek znaczenia i najzupełniej zbędny.

Skoro taka ocena p. 1 § 24 nie jest do przyjęcia, dojść należy do wniosku, że § 9 rozporządzenia o przemiale nakłada na przedsiębiorstwa młynarskie obowiązek prowadzenia takich ksiąg handlowych, jakich wymagają od nich właściwe przepisy prawne, a więc Kodeks Handlowy lub dekret z 16.V.1946 r. o postępowaniu podatkowym i rozporządzenie Ministra Skarbu z 31.X.1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, albowiem rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. do celów reglamentacji i kontroli przemiału uznało za wystarczające takie księgi, które są handlowymi w szerokim znaczeniu tego słowa i są prowadzone prawidłowo.

Z powyższego wynika, że: 1) młyny, które mają charakter przedsiębiorstwa, prowadzonego w większym rozmiarze w rozumieniu rozporządzenia Ministrów Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dnia 11.VII.1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze (Dz. U. Nr 36, poz. 223), obowiązane są do prowadzenia ksiąg według wymogów Kodeksu Handlowego, 2) młyny, nie będące przedsiębiorstwem w większym rozmiarze, lecz posiadające walce, obowiązane są do prowadzenia ksiąg uproszczonych, 3) zaś młyny, nie posiadające walców, obowiązane są do prowadzenia ksiąg podatkowych na podstawie § 35 i 38 p. 1 rozporządzenia z 31.X.1946 r.

Za takim stanowiskiem przemawiają, zdaniem Prokuratorii Generalnej, przede wszystkim względy celowości, albowiem obowiązek prowadzenia jednego z trzech rodzajów ksiąg, przewidzianych w ustawodawstwie podatkowym uzależniony jest od rozmiaru i rodzaju przedsiębiorstwa i związanych z tym rzeczywistych możliwości prowadzenia ksiąg danego rodzaju.

W tych warunkach trudno byłoby przyjąć, aby rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. chciało zrównać co do rodzaju ksiąg handlowych wszystkie przedsiębiorstwa młynarskie, do których zaliczają się zarówno wielkie młyny przemysłowe, jak i drobne i prymitywne młyny żarnowe."

Jak z powyższego wynika, obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych ciąży na przedsię-

biorstwach młynarskich, mających charakter przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze w rozumieniu § 1 pkt. c) rozporządzenia Ministrów: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 223), ksiąg uproszczonych zaś na przedsiębiorstwach młynarskich, prowadzących młyny zaopatrzone w walce, a nie mających charakteru przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu.

Przedsiębiorstwa młynarskie, w których młyny nie posiadają walcy, obowiązane są prowadzić odpowiednie księgi podatkowe (por. § 37 i § 38 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych — Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365) o ile przedsiębiorstwa te nie mają charakteru przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze w rozumieniu wspomnianego wyżej rozporządzenia Ministrów: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego lub też obrót osiągnięty przez te przedsiębiorstwa w poprzednim okresie rachunkowym nie przekroczył kwot określonych w § 24 ust. 2) rozporządzenia o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych.

Dyrektor Departamentu

S. Kołakowski

243

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lipca 1947 r. L.D.V. 2606/1/47 (Nr 224)

w sprawie wykładni przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym.

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Objaśnienia wstępne.

1. Powołane w niniejszym okólniku artykuły bez bliższego oznaczenia odnoszą się do artykułów dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174), powołane zaś paragrafy oznaczają paragrafy rozporządzenia z dnia 1 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 27).

2. W okólniku używane są następujące skróty:

opł. skarb. = dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107),

p. k. s. = dekret z dnia 11 kwietnia 1947 r. zawierający prawo karne skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140),

pod. nab. = dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106),

pod. obr. = dekret z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23),

rozp. księg. = rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydane co do § 2 — 11 w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365),

zob. pod. = dekret z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Do art. 4.

W sprawach podatku od wynagrodzeń, w przypadku, gdy płatnikiem jest przedsiębiorstwo, spółdzielnia, spółka, instytucja lub towarzystwo wymienione w części I pkt 2) okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. Nr D. V/1 - 8/26/46 — władzą podatkową rzeczowo właściwą jest zawsze urząd rewizyjny, a nie urząd skarbowy; okoliczność, czy płatnik jest jednocześnie podatnikiem podatku obrotowego, jest w tym przypadku bez znaczenia.

Do art. 6 ust. 3.

Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku dochodowego można usta-

lić na zasadzie art. 6 ust. 1 dopiero po upływie tego roku kalendarzowego lub rachunkowego (por. art. 14 ust. 2) pod. doch.), w którym dochód został osiągnięty. Na zasadzie art. 6 ust. 1 nie można zatem ustalać właściwości miejscowej władz podatkowych w sprawach zaliczek na podatek dochodowy, pobieranych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50), gdyż zaliczki te pobierane są w ciągu roku podatkowego.

Z powyższego wynika, że właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach zaliczek na podatek dochodowy ustalać należy na zasadzie art. 6 ust. 3, t. zn. według miejsca, w którym strona miała miejsce zamieszkania „ostatnio" czyli w ostatnim dniu tego miesiąca, za który pobierana jest zaliczka.

Do art. 9.

Przepis art. 9, dotyczący właściwości miejscowej w sprawach „opodatkowania spadków i darowizn", ma zastosowanie, zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 2) pod. nab., w sprawach podatku od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych.

Do art. 11.

Zarzutów co do właściwości miejscowej władzy podatkowej nie można wnosić po upływie terminu do wniesienia odwołania.

Do art. 15 (§ 3 rozp.).

1. Właściwość miejscową dla spraw podatku dochodowego określa się podług właściwości dla spraw podatku obrotowego również wówczas, gdy podatnik poza źródłem przychodu podlegającym podatkowi obrotowemu i dochodowemu, posiada jeszcze inne źródła przychodów, podlegające jedynie podatkowi dochodowemu.

Przykład. Podatnik mieszka w mieście A, w okręgu 1 urzędu skarbowego. W tym samym mieście, w okręgu 2 urzędu skarbowego jest właścicielem przedsiębiorstwa. Poza miastem A posiada nieruchomość. Dla spraw podatku obrotowego i dla spraw podatku dochodowego tego podatnika właściwy jest 2 urząd skarbowy w mieście A.

2. Przepis § 3 należy stosować również w przypadku, gdy obowiązek podatkowy w podatku obrotowym wynika ze spółki.

Przykład: Podatnik mieszkający w okręgu 1 urzędu skarbowego jest współwłaścicielem przedsiębiorstwa położonego w tym samym mieście, ale w okręgu 2 urzędu skarbowego. Dla spraw podatku obrotowego i dla spraw podatku dochodowego tego podatnika właściwy jest 2 urząd skarbowy.

3. Dla podatników, do których ma zastosowanie przepis § 3, władza podatkowa pierwszej instancji, właściwa ze względu na ich miejsce zamieszkania, zaprowadzi ewidencję, w której należy odnotowywać władzę podatkową, dokonującą wymiaru podatku dochodowego, oraz daty i treść całej prowadzonej w danej sprawie korespondencji z tą władzą.

Da art. 15 (§ 7 rozp.).

1. Przepis § 7, dotyczący właściwości miejscowej w sprawach „opłat stemplowych", ma zastosowanie, zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 1) pod nab., w sprawach podatku od odpłatnego nabycia praw majątkowych oraz w sprawach opłaty skarbowej.

Ponieważ opodatkowaniu podatkiem od nabycia praw majątkowych podlega, poza wyjątkiem przewidzianym w art. 3 pkt 11) pod. nab., nabycie prawa majątkowego niezależnie od tego, czy zostało ono stwierdzone pismem, właściwa miejscowo w sprawach odpłatnego nabycia praw majątkowych jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, której — w razie nabycia prawa majątkowego niestwierdzonego pismem (umowa ustna) — złożono deklarację (art. 60 ust. 1) lub ta władza podatkowa pierwszej instancji, której przedstawiono pismo, stwierdzające nabycie prawa.

2. W przypadku przewidzianym w § 7 ust. 2 władzą podatkową właściwą miejscowo jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, która stwierdziła fakt naruszenia przepisów pod. nab. w części dotyczącej odpłatnego nabycia praw, bądź fakt naruszenia przepisów opł. skarb., albo w której okręgu mają miejsce zamieszkania lub pobytu podatnicy lub jeden z nich.

3. Jeżeli naruszenie przepisów pod. nab. w części dotyczącej odpłatnego nabycia praw albo naruszenie przepisów opł. skarb. ustaliła władza podatkowa przełożona (izba skarbowa, Ministerstwo Skarbu), to o naruszeniu tym zawiadamia ona tę władzę podatkową pierwszej instancji (urząd skarbowy), w której okręgu mają miejsce zamieszkania lub pobytu podatnicy lub jeden z nich.

Do art. 16.

1. Decyzja władzy podatkowej powinna być wynikiem obiektywnego wyciągnięcia wniosków prawnych z obiektywnej oceny stanu faktycznego.

Tam, gdzie biorący udział w załatwieniu sprawy urzędnik może być zainteresowany w takim lub innym jej rozstrzygnięciu, zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności. Wątpliwości takiej można uniknąć tylko drogą usunięcia zainteresowanego od wpływu na powzięcie decyzji, czyli drogą wyłączenia.

2. Dekret wymienia dokładnie tylko te przypadki, w których wyłączenie urzędnika ma nastąpić z mocy samego prawa. Przypadków, w których wyłączenie powinno mieć miejsce bądź na skutek własnego żądania urzędnika, bądź na skutek uznania tego za konieczne przez jego władzę przełożoną, bądź na skutek wniosku strony — dekret nie konkretyzuje, wymieniając tylko ogólnie jako powody interes publiczny i szczególny stosunek osobisty pomiędzy urzędnikiem a jedną ze stron. W grę wchodzić tu mogą najrozmaitsze stany faktyczne, jak np. stosunek zażyłej znajomości z podatnikiem, spór sądowy itp. Każdy tego rodzaju przypadek powinien być indywidualnie rozpatrzony.

3. Okoliczność wyłączenia urzędnika oraz powody tego wyłączenia należy stwierdzić w akcie.

Do art. 20 ust. 1.

1. Pełnomocnik obowiązany jest przy pierwszej podejmowanej w ramach danego pełnomocnictwa czynności, jeżeli nie ma zastosowania przepis art. 22 ust. 2, dołączyć do akt sprawy bądź pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy, bądź uwierzytelniony odpis tegoż pełnomocnictwa. Adwokat może sam uwierzytelnić odpis pełnomocnictwa.

2. Niezłożenie wymaganego pełnomocnictwa powoduje brak „danych" w rozumieniu art. 26 ust. 4. Na usunięcie tego braku należy wyznaczyć termin tygodniowy.

Do art 20 ust. 3.

Pełnomocnikowi należy doręczać wszelkie pisma, jeśli pełnomocnictwo jest ogólne. Jeśli pełnomocnictwo jest szczególne (tylko w danej sprawie lub tylko w poszczególnych czynnościach), należy pełnomocnikowi doręczać pisma tylko w tych sprawach, dla których strona ustanowiła pełnomocnictwo.

Do art. 22 ust. 1.

Uwierzytelnienia podpisu na pełnomocnictwie żądać z reguły nie należy.

Do art. 22 ust. 2.

W przypadku wniesienia przez pełnomocnika odwołania lub zażalenia zawsze należy żądać pełnomocnictwa na piśmie.

Do art. 24 ust. 1.

W postępowaniu podatkowym nie służy stronie prawo przeglądania akt sprawy. Może ona tylko „dowiadywać się o biegu spraw".

Do art. 24 ust. 2

Ze względu na interes publiczny nie należy stronom zezwalać na sporządzanie odpisów m. in. z doniesień ani z innych pism poufnych.

Do art. 25 ust. 1.

Rodzaj sprawy stoi na przeszkodzie przyjęciu podania zgłaszanego ustnie do protokółu np. wówczas, gdy treść żądania jest oczywiście bezprzedmiotowa, gdy ma miejsce oczywisty brak kompetencji danej władzy podatkowej do rozpatrzenia treści podania albo gdy w podaniu należy omówić zawiłą kwestię prawną lub buchalteryjną.

Do art 27.

W przypadku połączenia w jednym podaniu odwołania lub zażalenia w sprawie wysokości zobowiązania podatkowego z prośbą o rozłożenie jego płatności na raty, należy bez niepotrzebnej zwłoki zawiadomić wnoszącego podanie, że władza podatkowa rozpatrzy tylko tę część podania, która dotyczy odwołania lub zażalenia, oraz że w sprawie rozłożenia płatności zobowiązania podatkowego na raty można wnieść osobne podanie.

Natomiast nie ma przeszkód do połączenia w jednym podaniu odwołania lub zażalenia w sprawie wysokości zobowiązania podatkowego z prośbą o ograniczenie lub wstrzymanie jego egzekucji. (art. 41 zob. pod.).

Do art. 31 ust. 5.

Protokóły zeznań należy tak sporządzać, by o ich treści nie mogła dowiedzieć się osoba nieuprawniona.

Do art. 32.

Każdy urząd skarbowy (rewizyjny) powinien, na żądanie właściwej władzy podatkowej, przedsięwziąć czynności zmierzające do uzyskania potrzebnych jej danych, a po uzyskaniu tych danych, przesłać je tej władzy.

Do art. 34 ust. 1.

Władza podatkowa powinna w taki sposób redagować treść wezwania, aby wzywany był dokładnie poinformowany, w jakiej sprawie i w jakim charakterze wzywa się go oraz jakie okoliczności mają być wyjaśnione. Redakcja wezwania powinna wykluczać wszelkie nieporozumienia co do żądań władzy podatkowej i umożliwiać wezwanemu złożenie potrzebnych wyjaśnień nie tylko ustnie, lecz również bądź pisemnie, bądź przez pełnomocnika.

Wezwanie powinno zawierać pouczenie, że wyjaśnienia można złożyć bądź osobiście w urzędzie, bądź pisemnie, bądź przez pełnomocnika; jeżeli wyjaśnienie ma być złożone tylko osobiście, należy to wyraźnie zaznaczyć w wezwaniu.

Termin wykonania zawartego w wezwaniu żądania władzy podatkowej powinien być wyznaczony w taki sposób, aby wezwany mógł uczynić zadość wezwaniu.

Do art. 35 ust. 1.

1. Z przysługującego na zasadzie art. 35 ust. 1 uprawnienia do wzywania stron do osobistego stawiennictwa celem udzielenia wyjaśnień powinna władza podatkowa korzystać oględnie, wymagając osobistego stawiennictwa tylko wówczas, gdy jest ono istotnie niezbędne.

2. Urzędy rewizyjne powinny w jak najszerszej mierze dokonywać niezbędnych przesłuchań osób, mieszkających w znacznej odległości od ich siedziby, za pośrednictwem właściwych ze względu na miejsce zamieszkania wezwanego urzędów skarbowych.

Do art. 39 ust. 3.

W przypadku odmowy przyjęcia pisma przez osoby, do których odnosi się przepis art. 39 ust. 3, należy, jeżeli jest to fizycznie możliwe, zostawiać pismo w lokalu, w którym odmówiono przyjęcia. Odpowiednia adnotacja organu doręczającego powinna być w takim przypadku dokonywana na zwracanym władzy podatkowej potwierdzeniu odbioru.

Do art. 58 ust. 3.

Prawo odraczania terminów wymienionych w art. 93 ust. 2 oraz w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51) i w § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50) przenosi się na:

1) naczelników urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, jeżeli odroczenie nie przekracza okresu dwóch tygodni,

2) dyrektorów izb skarbowych, jeżeli odroczenie przekracza okres dwóch tygodni.

Do art. 59 (§ 11 rozp.).

1. Do składania zeznań podatkowych o nieodpłatnym nabyciu praw majątkowych w drodze spadku, zapisu lub umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść trzeciego, obowiązani są spadkobiercy, zapisobiercy (legatariusze), dalsi zapisobiercy, osoby otrzymujące prawo majątkowe z tytułu polecenia zawartego w testamencie oraz osoby, które na skutek śmierci spadkodawcy nabywają użytkowanie majątku spadkowego lub alimentację. Jeżeli spadkobiercą lub zapisobiercą albo inną osobą nabywającą nieodpłatnie prawo majątkowe jest małoletni lub ubezwłasnowolniony, to obowiązku powyższego powinien dopełnić jego przedstawiciel ustawowy (rodzice, jedno z rodziców, opiekun, kurator).

2. Zeznania w przypadku określonym w § 11 ust. 2, mogą nie zawierać podpisów osób nabywających prawa majątkowe, których miejsce zamieszkania lub pobytu jest nieznane lub jeżeli niektóre z tych osób posiadają miejsce zamieszkania lub pobytu poza granicami Państwa Polskiego.

3. Wykonawca testamentu oraz kurator spadku nieobjętego obowiązani są złożyć zeznanie obejmujące cały spadek, zapisobierca może złożyć zeznanie, dotyczące tylko jego zapisu.

4. Jeżeli osoba, która złożyła zeznanie podatkowe o nieodpłatnym nabyciu praw majątkowych w drodze spadku, zapisu lub umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść trzeciego, dowiedziała się następnie, że do majątku spadkowego należą przedmioty nieobjęte zeznaniem lub że ujawniły się okoliczności, uzasadniające wymierzenie podatku w sumie wyższej, niż wynikająca z pierwotnego zeznania, to ma ona niezwłocznie złożyć o tym zeznanie dodatkowe urzędowi skarbowemu, któremu złożyła zeznanie pierwotne.

Do art. 59 (§ 12 rozp.).

W przypadkach przewidzianych w § 12 ust. 2 zeznania o nieodpłatnym nabyciu prawa majątkowego w drodze darowizny obowiązani są

złożyć obdarowany i darczyńca. Do zeznań tych stosuje się analogicznie przepis § 11 ust. 2 i wyjaśnienia niniejszego okólnika do tego paragrafu.

Do art. 62.

Przepisy art. 62 odnoszą się do każdego podatnika, który prowadzi księgi, chociażby na nim nie ciążył z mocy przepisu obowiązek prowadzenia ksiąg.

Do art. 64.

1. Do uzupełnienia braków wymienionych w art. 64 nie należy wzywać podatników nie mających obowiązku prowadzenia ksiąg, jeżeli władza podatkowa nie posiada wiadomości, że prowadzą oni księgi pomimo braku obowiązku ich prowadzenia.

2. Władza podatkowa pierwszej instancji obowiązana jest bezzwłocznie po otrzymaniu zeznania wezwać podatnika do uzupełnienia braków wymienionych w art. 64.

Do art. 86 ust. 2 i 4.

W odniesieniu do zakupu rzeczy ruchomej oraz w odniesieniu do pobieranych świadczeń usług, rachunek może nie zawierać numeru kolejnego (art. 87 ust. 2), jeżeli wystawca rachunku nie jest podatnikiem podatku obrotowego.

Do art. 89 ust. 1.

1. Przepis art. 89 ust. 1 dotyczy ksiąg handlowych, co do których nie nasuwają się żadne zastrzeżenia w zakresie ich rzetelności chociaż zawierają one usterki i braki natury formalnej.

Przepis ten nie wylicza przypadków, w których formalne usterki i braki mogą być uznane za nie mające istotnego znaczenia. Usterka z istoty swej nieznaczna może w zestawieniu z innymi okolicznościami stać się jednym z argumentów dla uznania ksiąg za wadliwe, a także za nierzetelne. Z tego powodu o istotnym znaczeniu usterek i braków rozstrzyga władza podatkowa, oceniając je na tle każdego konkretnego przypadku.

Do nie mających istotnego znaczenia usterek i braków zaliczyć można np.: niechronologiczny zapis, brak oznaczenia zapisów kolejnymi numerami, niewpisanie w księgach uproszczonych i podatkowych numeru rachunku, numeru raportu obrotów (w księgach uproszczonych) itp. wadliwości, które mają charakter raczej porządkowy. Natomiast nie mogą być uznane za nie mające istotnego znaczenia uchybienia, przy których mogą się nasunąć zastrzeżenia i wątpliwości co do rzetelności zapisów, oraz usterki utrudniające albo wręcz uniemożliwiające ich sprawdzenie (np. wywabianie treści zapisów, nieujawnienie rodzajów lub ilości nabytego towaru itp).

2. Istotą przepisu art. 89 ust. 1 jest okoliczność, iż w przypadku uznania stwierdzonych usterek i braków za nie mające istotnego znaczenia, władza podatkowa obowiązana jest („powinna") uznać księgi za dowód.

Przepis art. 89 ust. 1 należy stosować także przy wydawaniu decyzyj tymczasowych (art. 133).

Do art. 89 ust. 2.

1. Przepis art. 89 ust. 2 wskazuje wnioski, jakie władza podatkowa ma obowiązek wysnuć ze stanu faktycznego, ustalonego w drodze rzeczowego i logicznego rozumowania na podstawie ściśle określonych faktów.

Zakres stosowania tego przepisu dekret ogranicza do ściśle określonych okoliczności, a mianowicie:

1) gdy podatnik wykazuje obrót i dochód bądź tylko obrót lub tylko dochód znacznie niższy od przeciętnego obrotu lub dochodu innych podatników wykonujących podobną działalność gospodarczą, których obrót i dochód bądź tylko obrót lub tylko dochód ustalony został w wysokości wynikającej z ich ksiąg handlowych bądź w wysokości podanej przez nich w zeznaniach podatkowych;

2) gdy władza podatkowa jednocześnie stwierdziła, że księgi handlowe podatnika, co do których nie stwierdzono istotnej wadliwości lub konkretnych faktów nierzetelności:

a) zawierają elementy jego działalności gospodarczej, które pozostają we wzajemnej ze sobą sprzeczności, bądź też

b) nie ujawniają ilościowej kontroli albo jednostkowej ceny sprzedażnej przy drobnej sprzedaży różnorodnych towarów;

3) gdy podatnik nie usprawiedliwi osiągnięcia ze swej działalności gospodarczej znacznie niższych wyników od przeciętnych.

2. Celem zapobieżenia wątpliwościom, jakie mogłyby się nasunąć przy stosowaniu przepisu art. 89 ust. 2 wobec przepisu § 5 ust. 2 rozp. księg., w myśl którego można nie obejmować kontrolą ilościową rozchodu towarów przy drobnej sprzedaży różnorodnych towarów konsumentom, należy zaznaczyć, że aczkolwiek nieprowadzenie w takich przypadkach kontroli ilościowej samo przez się nie może odebrać księgom handlowym mocy dowodowej, to jednak w warunkach opisanych w ustępie poprzednim, brak tej kontroli może spowodować nieuznanie tych ksiąg za dowód w postępowaniu podatkowym.

3. Ocena wskazanych przez podatnika okoliczności usprawiedliwiających osiągnięcie znacznie niższych wyników od przeciętnych należy do władzy podatkowej, która w przypadku nieuznania usprawiedliwienia podatnika ma obowiązek księgi pominąć.

4. Najbardziej ważkim argumentem do dyskwalifikacji ksiąg na podstawie art. 89 ust. 2 jest fakt stwierdzenia przez władzę podatkową sprzeczności wynikającej z porównania poszczególnych ujawnionych w księgach elementów działalności gospodarczej podatnika.

Przykład 1. Fabryka konserw zakupiła w ciągu roku 100.000 puszek blaszanych do opakowania własnych produktów. W remanencie na koniec roku wykazała 5.000 puszek konserw, na r-ku zaś sprzedaży — sprzedaż 50.000 puszek konserw. Taki stan faktyczny stwierdzono w wyniku badania ksiąg. Księgi te nie odzwierciadlają faktycznego stanu rzeczy, gdyż nie dają odpowiedzi na pytanie, co się stało z 45.000 puszek blaszanych. Nasuwać się mogą następujące przypuszczenia:

1) brakujących 45.000 puszek wogóle nie zakupiono,

2) puszki zakupiono i konserwy wyprodukowano, lecz sprzedaży tych konserw w księgach nie ujawniono,

3) wyprodukowane konserwy zostały zużyte na deputaty dla pracowników, bądź też skradzione.

Przykład 2. Przedsiębiorstwo handlowe prowadzi hurtową i drobną sprzedaż różnorodnych towarów. Przedsiębiorstwo to ujawnia sprzedaż drobną konsumentom bez wykazywania rodzaju, ilości i ceny sprzedawanych artykułów (przepis § 5 ust. 2 i 3 rozp. księg. zezwala na taki sposób księgowania). Z porównania cen sprzedaży hurtowej uwidocznionych w kopiach rachunków z cenami nabycia wynika, że przedsiębiorstwo kalkuluje swój zysk brutto w wysokości 20%. Na sprzedaży drobnej tych samych artykułów, na którą przedsiębiorstwo nie wystawia rachunków (a więc nie ma możliwości sprawdzenia cen faktycznie osiąganych), wykazano zysk brutto 10%. Wiadomo, że cena hurtowa pewnego artykułu nie może być wyższa od jego ceny detalicznej w tym samym przedsiębiorstwie i w tym samym czasie. Nasuwa się logiczny wniosek, iż księgi nie zawierają pełnych wpływów ze sprzedaży detalicznej bądź też, zawierają fikcyjne zakupy towarów.

Przykład 3. Przedsiębiorstwo handlowe zakupiło w ciągu roku towarów na sumę zł 4.000.000.

Remanent początkowy — zł 1.000.000, remanent końcowy — zł 2.000.000. Koszt własny sprzedanego towaru zł 3.000.000 (4.000.000 + 1.000.000 — 2.000.000); wykazana w księgach sprzedaż — 4.000.000. Zysk brutto na sprzedaży — zł 1.000.000, tj. 25%, natomiast przeciętna norma zysku brutto w tej branży 50%; norma ta sprawdza się w odniesieniu do innych przedsiębiorstw położonych w tej samej miejscowości i trudniących się sprzedażą tych samych artykułów co i przedsiębiorstwo podatnika, którego księgi są badane. Również i w tym przypadku nasuwa się wniosek, że księgi nie wykazują pełnej sprzedaży lub też, że zawierają fikcyjne zakupy.

W podanych przykładach nie stwierdzono konkretnych faktów dokonywania w księgach zapisów niezgodnych z prawdą, mimo to jednak księgi te w świetle przepisu art. 89 ust. 2 nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu podatkowym.

Z ostatniego przykładu wynika, że przy stosowaniu przepisu art. 89 ust. 2 można się posiłkować przeciętnymi normami zysku brutto, jeżeli oczywiście okażą się one właściwe dla innych podatników prowadzących analogiczne przedsiębiorstwa w tej samej miejscowości.

5. Przepis art. 89 ust. 2 nie określa bliżej, w jakim stopniu obrót i dochód (lub tylko obrót albo tylko dochód) może być uznany za „znacznie" niższy od obrotu lub dochodu podatników prowadzących analogiczną działalność gospodarczą. Kwestia ta musi być w każdym indywidualnym przypadku odrębnie rozważana i decydowana, w zależności od konkretnego stanu faktycznego, znajomości podatników, branży itd.; opracowanie w tym względzie norm o charakterze ogólnym nie jest wskazane.

Do art. 90.

1. Przepis art. 90 należy stosować jedynie w przypadku, gdy stwierdzone uchybienia nie dotyczą wszystkich zapisów książkowych, a jedynie pewnego ich fragmentu.

Przykład 1. Podatnik zobowiązanie w walucie obcej zaksięgował jako zobowiązanie w złotych polskich, nie wykazując w związku z tym zysku na różnicy kursowej, powstałego na skutek obniżenia się kursu danej waluty. Poza tym zapisy zawarte w jego księgach żadnych zastrzeżeń nie nasuwają. W tym przypadku władza podatkowa jest uprawniona ustalić dochód podatnika na podstawie wyników książkowych, podwyższonych o niewykazaną różnicę kursową.

Przykład 2. Stwierdzono, że podatnik nie księgował niektórych transakcyj zakupu czy sprzedaży; nie ma również pewności, że po za tym księgi obejmują całokształt dokonywanych transakcyj, nie można więc ustalić, w jakim stopniu zapisy książkowe różnią się od stanu faktycznego. Przepisu art. 90 nie można w tym przypadku zastosować.

Przykład. 3. Z okoliczności sprawy wynika, że stwierdzone wadliwości lub nierzetelności są wynikiem tendencyjnego działania podatnika, zmierzającego do uszczuplenia należnego podatku.

W przykładach 2 i 3 ustalenie zobowiązania podatkowego powinno się oprzeć na innych podstawach, a w pierwszym rzędzie powinno być dokonane w trybie art. 118.

2. Ustalenie podstawy opodatkowania w trybie art. 90 nie przywraca księgom charakteru prawidłowości, w związku z czym powinny podatnika dotknąć skutki tego (pozbawienie prawa do ulgi z art. 3 pod. obr., pozbawienie prawa do wyłączenia z obrotu pozycyj wyszczególnionych w art. 15 ust. 6 pod. obr., nieuznania komisu, podwyższenie o 50% stawki podatkowej z art. 17 ust. 4 pod. obr.).

Do art. 91.

Wydane na podstawie art. 91 upoważnienie uprawnia rewidującego urzędnika jedynie do zbadania ksiąg i dokumentów. Równoczesne dokonanie oględzin lokalnych, jakie zwykle w takich przypadkach powinno mieć miejsce, lub lustracji bądź kontroli przedsiębiorstwa może nastąpić tylko na podstawie specjalnego wyraźnego upoważnienia, wydanego na zasadzie art. 104.

W związku z powyższym należy w upoważnieniach, wydawanych urzędnikom delegowanym do badania ksiąg, zawsze powoływać jako podstawę upoważnienia obok art. 91 także art. 104.

Do art. 93 ust. 2.

Aczkolwiek przepis art. 93. ust. 2 nie podaje konsekwencji wynikających dla strony, która mając w stosunku do ustaleń protokółu badania ksiąg zastrzeżenia, nie złożyła we właściwym terminie umotywowanych wyjaśnień wskazujących odpowiednie środki dowodowe, to jednak z sensu przepisu i z jego logicznej wykładni wynika, że niedopełnienie przez podatnika wspomnianego obowiązku, zresztą wyraźnie w przepisie podkreślonego („strona powinna złożyć umotywowane wyjaśnienia"), upoważnia władzę podatkową do zasadnego domniemania, że ustalenia protokółu zgodne są ze stanem faktycznym, a w związku z tym, do zaniechania prowadzenia w stosunku do podatnika dalszego postępowania wyjaśniającego, jeżeli chodzi o kwestię protokółem objęte. Inaczej mówiąc, niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 93 ust. 2 powoduje utratę przez podatnika praw do dalszej obrony w postępowaniu przed władzą podstawową pierwszej i drugiej instancji, co do kwestyj ustalonych w protokóle (por. art. 146 pkt 2).

Omawiane zagadnienie zostało częściowo unormowane w przepisach, dotyczących postępowania wyjaśniającego (art. 63 i nast.), z których art. 67 upoważnia wyraźnie władzę podatkową do nieprzedstawiania wątpliwości co do dokładności lub prawdziwości złożonego zeznania z powodu niedoliczenia przez podatnika do przychodu, obrotu lub dochodu sum, których doliczalność stwierdzona została w protokóle badania ksiąg, jeżeli podatnik nie złożył we właściwym terminie wyjaśnień do protokółu wraz ze wskazaniem środków dowodowych.

Wynikający z art. 93 ust. 2 obowiązek ma charakter szerszy, dotyczy bowiem wszelkich kwestyj protokółem objętych (a więc równie np. zarzutów co do prawidłowości ksiąg) i nie ogranicza się jedynie do ksiąg handlowych, lecz ma również zastosowanie do podatników prowadzących księgi uproszczone lub księgi podatkowe.

Do art. 94.

1. Jak to już wyjaśniono okólnikiem Nr 28/47 z dnia 10 lutego 1947 r. L. D. V. 531/1/47 (cz. VII okólnika), wydanie decyzji o uznaniu ksiąg za nieprawidłowe może nastąpić nie tylko na skutek kontroli, przeprowadzonej po zamknięciu ksiąg w związku z ustaleniem wysokości zobowiązania podatkowego za okres miniony, lecz

także i w ciągu okresu rachunkowego, np. przy ustalaniu obrotów i dochodów za poszczególne miesiące dla celów sprawdzenia prawidłowości deklarowanych przez podatnika zaliczek miesięcznych.

W przypadku uznania w ciągu roku ksiąg za nieprawidłowe, przy równoczesnym doręczeniu podatnikowi w trybie art. 94 właściwej decyzji, skutki nieprawidłowości mają do podatnika zastosowanie nie tylko w odniesieniu do miesiąca, w którym stwierdzona nieprawidłowość miała miejsce, lecz także w stosunku do wszystkich ubiegłych miesięcy bieżącego okresu rachunkowego jak również i w stosunku do miesięcy następnych tegoż okresu, jeżeli podatnik po ujawnieniu faktu nieprawidłowości nie założy nowych ksiąg, sporządzając prawidłowy bilans otwarcia.

Przykład. U podatnika prowadzącego księgi handlowe, przy dokonywanej w miesiącu sierpniu 1947 r. kontroli stwierdzono, że nie ujawnił on w księgach sprzedaży towarów za określoną sumę, dokonanej w miesiącu maju 1947 r. i na tej podstawie w trybie art. 94 zawiadomiono go o uznaniu ksiąg za nieprawidłowe. Podatnik ten założył nowe księgi handlowe z dniem 1 września 1947 r. W przykładzie tym obroty i dochody za miesiące ubiegłe (do miesiąca sierpnia 1947 r. włącznie) należy ustalić w drodze oszacowania w trybie art. 118, natomiast obroty i dochody, uzyskane od dnia 1 września 1947 r. na podstawie nowych ksiąg, pod warunkiem, że nie nasuwają one zastrzeżeń. Gdyby jednak w podanym przykładzie podatnik nie założył nowych ksiąg, to obrót i dochód jego w następnych miesiącach 1947 r. powinien być także ustalony w drodze oszacowania.

Należy przy tym zaznaczyć, że w przypadku uznania ksiąg za nieprawidłowe, oszacowanie nie może polegać jedynie na doliczeniu do obrotu lub dochodu sum pominiętych w księgach, przy zastosowaniu tylko formalnych konsekwencyj spowodowanych prowadzeniem ksiąg w sposób nieprawidłowy (pozbawienie prawa do ulg z art. 3 pkt 10) pod. obr., pozbawienia prawa do wyłączenia z obrotu pozycyj, przytoczonych w art. 15 ust. 6 pod. obr., nieuznanie komisu — art. 16 ust. 4 pod. obr., podwyższenie w myśl art. 17 ust. 4 pod. obr. stawki podatkowej o 50%). W przypadku takim szacunek powinien być dokonany w drodze wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, na podstawie znajomości przedsiębiorstwa, porównania go z innymi przedsiębiorstwami tego samego rodzaju oraz w ogóle przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, mogących mieć istotne znaczenie dla ustalenia obrotów i dochodów. Ustalony w tej drodze obrót i dochód będzie zawsze przewyższać obrót i dochód, wyprowadzony w drodze jedynie mechanicznego doliczenia do wyników książkowych kwot pominiętych w księgach.

2. Przyczyną nieuznania ksiąg podatnika za dowód już w ciągu okresu rachunkowego mają być — poza konkretnie stwierdzonymi nieprawidłowościami — także okoliczności omówione w art. 89 ust. 2. W tego rodzaju przypadku ewentualnie założone na nowo księgi mogą być uznane za dowód w postępowaniu podatkowym tylko wówczas, gdy wykazane w nich obroty i dochody nie odbiegają od przeciętnych wyników innych podatników, prowadzących analogiczne przedsiębiorstwa. Podane pod 1. skutki nieprawidłowości w odniesieniu do miesięcy poprzedzających założenie przez podatnika nowych ksiąg, jak również skutki, wynikające dla podatnika przy prowadzeniu nadal tych samych ksiąg, mają w tym przypadku odpowiednie zastosowanie.

3. Zgodnie z art. 93 podatnik ma nietylko prawo, lecz także obowiązek w przypadku posiadania zastrzeżeń, złożyć wyjaśnienia. Do protokółu stwierdzającego w ciągu roku nieprawidłowość ksiąg, powinien podatnik — w przypadku posiadania zastrzeżeń — złożyć wyjaśnienia w trybie art. 93 ust. 2 (zob. wyjaśnienia nin. okólnika do art. 93 ust. 2). Wyjaśnienia podatnika powinny być dokładnie rozważone i zanalizowane przez władzę podatkową.

Na decyzję ustalającą zaliczki na podstawie wyższych od wynikających z jego ksiąg obrotów i dochodów, podatnik uprawniony jest złożyć zażalenie; zażalenie takie należy załatwiać w pierwszej kolejności.

4. Ustalenie zobowiązania podatkowego za ubiegły okres rachunkowy dla podatnika, który przez cały rok prowadził te same księgi, mimo uznania ich w ciągu roku za nieprawidłowe, oraz doręczenie mu odpowiedniej decyzji, powinno następować bez dalszego badania tych ksiąg, a to w drodze oszacowania w myśl art. 118 całorocznego obrotu i dochodu, przy czym w nakazie płatniczym należy powołać się na poprzednią decyzję tymczasową co do uznania ksiąg za nieprawidłowe.

Praktycznie biorąc, ustalanie w powyższych przypadkach zobowiązania podatkowego może nastąpić przez przyjęcie za podstawę opodatkowania dochodu i obrotu w wysokości odpowiadającej łącznej sumie ustalanych szacunkowo obrotów i dochodów miesięcznych dla celów poboru zaliczek, o ile władza podatkowa nie rozporządza materiałem, wskazującym na nieaktualność tych ustaleń.

Od decyzji władzy podatkowej, ustalającej wysokość całorocznego zobowiązania podatkowego, jako decyzji głównej, służy podatnikowi prawo wniesienia we właściwym terminie odwołania (art. 141 ust. 1, 142 ust. 1 i 143 ust. 1), bez względu na to, w jaki sposób podstawa opodatkowania została ustalona, z zastrzeżeniem przepisu art. 146 pkt 6).

5. Dla podatnika, który w ciągu roku — po uznaniu jego pierwotnych ksiąg za nieprawidłowe — założył nowe księgi, ustalenia zobowiązania podatkowego należy dokonać w ten sposób, iż dochód za okres prowadzenia poprzednich ksiąg powinien być ustalony w drodze oszacowania (w pewnych przypadkach może być on przyjęty, jak to podano wyżej pod 4., w wysokości przyjętej w drodze szacunku dla ustalenia zaliczek miesięcznych), za okres zaś pozostały — na podstawie nowozałożonych ksiąg, o ile one po zbadaniu nie nasuną żadnych zastrzeżeń. Mimo ustalania podstawy opodatkowania za jeden okres rachunkowy i w drodze oszacowania i na podstawie ksiąg, należy podatnikowi doręczyć jedną decyzję, ustalającą wysokość jego zobowiązania podatkowego za cały rok podatkowy i obejmującą łącznie wyniki obu okresów. Równocześnie należy powołać się w nakazie płatniczym na poprzednią decyzję tymczasową co do uznania za określony okres ksiąg za nieprawidłowe.

6. Wytyczne powyższe mają zastosowanie zarówno do podatników prowadzących księgi handlowe, jak i to podatników prowadzących księgi uproszczone lub podatkowe.

Do art. 96.

Za nieuzasadnioną odmowę zeznań bądź za odmowę złożenia przyrzeczenia zeznawania prawdy (art. 99 ust. 4) władza podatkowa ukarze świadka karą pieniężną porządkową (art. 43 i 142 p. k. s.).

Niezależnie od nałożenia grzywny, władza podatkowa może, w razie odmowy zeznań lub odmowy złożenia przyrzeczenia, zwrócić się do sądu grodzkiego, w którego okręgu świadek zamieszkuje, z wnioskiem o przesłuchanie świadka pod przysięgą (art. 99 ust. 2).

Do art. 99 ust. 1.

1. Świadkowie, którzy nie złożyli jeszcze zeznań, nie mogą być obecni przy przesłuchaniu innych świadków.

2. Przed przesłuchaniem świadka należy:

1) zadać mu pytanie dotyczące jego osoby (imię, nazwisko, wiek, obywatelstwo, zajęcie, adres) oraz jego stosunku do stron;

2) uprzedzić go o karalności zeznań fałszywych;

3) uprzedzić go, że przyrzeczenie, które złoży, będzie miało moc przysięgi.

Do art. 99 ust. 2.

1. O konieczności przesłuchania świadka pod przysięgą (art. 99 ust. 2) decyduje władza podatkowa według swobodnego uznania. Nie można jednak żądać przesłuchania świadka pod przysięgą dla ustalenia tej samej okoliczności, która była już przedmiotem zeznań tego samego świadka bez przysięgi.

2. Wniosek władzy podatkowej do sądu o przesłuchanie świadka pod przysięgą powinien zawierać:

1) powołanie się na podstawę prawną wniosku (art. 99 ust. 2);

2) imię, nazwisko i adres świadka;

3) wskazanie okoliczności, na które świadek ma być przesłuchany;

4) prośbę o przysłanie składającej wniosek władzy podatkowej odpisu zeznań świadka.

Do art. 99 ust. 4.

Treść przyrzeczenia: „Składam zamiast przysięgi przyrzeczenie, że będę mówił(a) szczerą prawdę według mego sumienia, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome".

Do art. 100.

Zawiadomienie o zamierzonym przesłuchaniu świadka lub biegłego powinno być stronie doręczone co najmniej na 3 dni przed wyznaczonym terminem przesłuchania.

Do art. 101.

Władza podatkowa ma prawo, a zarazem i obowiązek zasięgania opinii biegłych wyłącznie w przypadku określonym w tym artykule. Zasięganie opinii biegłych w innych przypadkach — np. na okoliczność ustalenia wysokości podstawy opodatkowania w drodze oszacowania (art. 118) — jest niedopuszczalne, chyba że szczególne przepisy wyraźnie to przewidują

(np. przepis art. 7 ust. 4 pod. nab. przy ustaleniu wartości sprzedażnej nabytego prawa majątkowego, przepis art. 7 ust. 7 pod. kom. przy ustalaniu przychodu z gruntów znajdujących się pod jeziorami, art. 7 ust. 10 pod. kom. przy ustalaniu różnicy między przychodem faktycznym z działów specjalnych, a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów).

Do art. 102 ust. 1.

Izby skarbowe ustalają listy biegłych dla swoich okręgów. Gdyby w poszczególnym przypadku ustalona lista okazała się niewystarczająca, izba skarbowa uzupełni ją na wniosek właściwego urzędu skarbowego.

Do art. 103 ust. 1.

1. O zgłoszeniu żądania świadka lub biegłego o przyznanie wynagrodzenia za stratę czasu i zwrot kosztów podróży, a biegłego także za wykonaną pracę, należy uczynić wzmiankę w protokóle przesłuchania świadka lub biegłego.

2. Ustalenie wartości nabycia praw majątkowych dla celów podatku od nabycia praw majątkowych w trybie art. 7 ust. 4 pod. nab. nie nakłada na stronę obowiązku wpłacenia z góry zaliczki na koszty biegłych. Koszty biegłych ponosi podatnik w przypadku, gdy wartość ustalona przez władzę podatkową przekroczy wartość podaną przez niego przynajmniej o 33%.

Do art. 104 ust. 1.

Władzami podatkowymi skarbowymi, wydającymi upoważnienia, o których mowa w art. 104 ust. 1 są:

1) dyrektor izby skarbowej — dla urzędników dokonujących kontroli przestrzegania przepisów dekretów o podatku od nabycia praw majątkowych oraz o opłacie skarbowej, jeżeli kontrola ta jest dokonywana: w sądach, u sędziów obywatelskich, u notariuszów, w urzędach państwowych, w wojewódzkich i powiatowych związkach komunalnych, w zarządach miast liczących ponad 75.000 mieszkańców albo w Narodowym Banku Polskim,

2) w pozostałych przypadkach:

   a) naczelnik urzędu skarbowego lub urzędu rewizyjnego — dla wszystkich podlegających mu służbowo urzędników;

   b) dyrektor izby skarbowej — dla wszystkich podlegających mu służbowo naczelników urzędów skarbowych, naczelników urzędów rewizyjnych i urzędników niewymienionych pod lit. a).

Do art. 104 ust. 3.

Celem uzyskania wymienionego w art. 104 ust. 3 zezwolenia delegowany do wykonania danej czynności urzędnik powinien zgłosić się u właściwej władzy kolejowej, portowej lub wojskowej, wylegitymować się przed tą władzą, okazać jej posiadane upoważnienie do wykonania czynności i prosić ją o udzielenie potrzebnego zezwolenia, oraz — jeżeli okoliczności tego wymagają — o przydzielenie asysty.

Do art. 105 ust. 3.

1. Okazane lub ujawnione podczas oględzin lokalnych, kontroli lub lustracji: księgi, zapiski, rachunki lub dokumenty powinny być zabrane do lokalu władzy podatkowej w każdym przypadku stwierdzenia, że podatnik nie uwzględnił ich przy obliczeniu zaliczek miesięcznych, na podatek obrotowy lub dochodowy.

2. Okazane lub ujawnione podczas oględzin lokalnych, kontroli lub lustracji pisma, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie użycia na nich nieprawdziwych lub używanych już znaków skarbowych, powinny być zabrane do lokalu władzy podatkowej, jako dowód rzeczowy; nie dotyczy to pism przechowywanych u notariuszów, w archiwum notarialnym albo w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

3. Dostrzeżone podczas oględzin lokalnych, kontroli lub lustracji naruszenia przepisów pod. nab. lub opł. skarb. powinien dokonujący oględzin lokalnych, kontroli lub lustracji urzędnik stwierdzać za pomocą zawiadomień sporządzanych według przepisanego wzoru. Zawiadomienia te są załącznikami do protokółu oględzin lokalnych, kontroli lub lustracji.

Każde pismo zakwestionowane przy oględzinach lokalnych, kontroli lub lustracji powinien urzędnik kwestionujący je zaopatrzyć w podpisaną przez niego i wymieniającą jego stanowisko służbowe adnotację: „zakwestionowano przy oględzinach lokalnych — kontroli — lustracji dnia . . . . 194 . . . r. Nr zał. . . . .“; jeżeli chodzi o pisma zakwestionowane u notariusza — wspomnianą adnotację umieszcza się w repertorium.

Do art. 109 ust. 1 pkt 1).

Do akt sądowych, co do których wyłączona jest jawność, należą testamenty — przed ich otwarciem i ogłoszeniem.

Do art. 114.

Wzór „wykazu zgonów“ wraz z instrukcją co do ustalania przez zarządy gminne (miejskie) danych co do pozostałego majątku spadkowego podany jest w załączniku do nin. okólnika.

Do art. 117 (§ 14 rozp.).

1. Urzędy skarbowe żądają sądowych akt postępowania spadkowego jedynie w przypadkach istotnej potrzeby, co z reguły ma miejsce w wyjątkowych przypadkach.

2. Powołane w § 14 pkt 2) odpisy postanowień, protokółów, zawiadomień, oświadczeń, uchwał i ogłoszeń, odpisy testamentów wraz z protokółami otwarcia i ogłoszenia, wykorzystują urzędy skarbowe:

1) celem ujawnienia przyszłych podatników, tj. spadkobierców, zapisobierców, itp.,

2) celem możliwie najwszechstronniejszego zebrania materiału wymiarowego dla celów podatku od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych,

3) celem zabezpieczenia uprawnień Skarbu Państwa, jako wierzyciela spadkodawcy z tytułu zaległych, a więc już wymierzonych, podatków i opłat, w toku postępowania spadkowego oraz w toku postępowania niespornego z zakresu prawa rzeczowego (zarząd rzeczy wspólnej, zniesienie współwłasności majątku spadkowego).

Do art. 123 ust. 2.

Instancja wyższa w przypadku uznania zasadności wyjaśnień instancji niższej, że sprawa nie mogła być w przepisanym terminie załatwiona z powodu okoliczności określonych w art. 122, pozostawia sprawę w instancji niższej, zawiadamiając ją o tym. O decyzji tej instancja niższa natychmiast zawiadamia stronę.

Do art. 127.

1. Jeżeli do uiszczenia podatku od nabycia praw majątkowych lub opłaty skarbowej obowiązani są podatnicy w myśl odnośnych przepisów ustawowych (art. 5 pod. nab. i art. 3 opł. skarb.) solidarnie, należy decyzję ustalającą zobowiązanie podatkowe (nakaz płatniczy) wystawić na wszystkich solidarnych współpodatników. Nakaz płatniczy należy jednak doręczyć tylko jednemu z solidarnie odpowiadających współpodatników, a mianowicie temu, od którego, według słusznego domniemania władzy podatkowej, zostanie najszybciej ściągnięty podatek lub opłata. W razie słusznego domniemania o nieściągalności podatku lub opłaty w toku postępowania egzekucyjnego od takiego podatnika, należy bezzwłocznie nakaz płatniczy doręczyć z kolei innemu współpodatnikowi, od którego, według słusznego domniemania władzy podatkowej, nastąpi najszybciej ściągnięcie podatku. W każdym razie nakaz należy doręczyć następnemu współpodatnikowi przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 130).

Wyjątek od ustalonej powyżej zasady ma miejsce w przypadku, gdy obliczenie i pobór podatku dokonane zostały przez płatnika. W takim przypadku należy sporządzić odrębny nakaz płatniczy dla podatnika i dla płatnika i możliwie równocześnie doręczyć te nakazy płatnikowi i jednemu ze współpodatników. Nakaz płatniczy powinien opiewać na płatnika i wszystkich współpodatników.

Doręczenie nakazu płatniczego płatnikowi podatku od nabycia praw majątkowych odpada w przypadku, gdy wymiar podatku nastąpił zgodnie z art. 7 ust. 4 pod. nab., tj. gdy wartość nabytego prawa podana płatnikowi przez podatnika, zdaniem władzy podatkowej, nie odpowiada wartości sprzedażnej nabytego prawa, a wartość tego prawa została przez władzę podatkową ustalona odmiennie po zaciągnięciu opinii biegłych.

Doręczanie nakazu płatniczego płatnikowi podatku od nabycia praw majątkowych odpada również w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 i art. 17 ust. 5 pod. nab., tzn. wówczas, gdy świadczenia umowne nie mogą być oznaczone pod względem ilości i podstawę opodatkowania ustala władza podatkowa, czynności zaś płatnika ograniczają się jedynie do sporządzenia umowy i przesłania władzy podatkowej sporządzonego przed nim dokumentu.

2. W przypadku określonym w § 11 ust. 2 następuje doręczenie jednego nakazu płatniczego na podatek od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych opiewającego na wszystkich solidarnie odpowiedzialnych.

Do art. 130 ust. 1.

Przepis art. 130 ust. 1 nie przewiduje żadnych wyjątków od przyjętej zasady Wynika z tego,

że po upływie sześciu lat od końca roku podatkowego, w którym powstał obowiązek podatkowy, nie można dokonać także wymiaru uzupełniającego (art. 152).

Do art. 132 ust. 1 i 133.

1. Od decyzji tymczasowej (głównej lub incydentalnej) służy stronie odwołanie bądź zażalenie.

2. Odwołanie od decyzji tymczasowej powinno być przez władzę podatkową załatwione przed zastąpieniem decyzji tymczasowej właściwą decyzją główną.

Do art. 138 ust. 1.

1. Żądanie doręczenia decyzji na piśmie w okolicznościach przepisu art. 138 ust. 1 powinno być utrwalone w aktach sprawy w formie adnotacji (art. 33).

2. Za dzień doręczenia decyzji uważa się według art. 138 ust. 1 dzień jej doręczenia na piśmie tylko wówczas, gdy strona, której decyzję ogłoszono ustnie, zażąda doręczenia jej na piśmie „natychmiast".

Gdyby strona zażądała doręczenia decyzji na piśmie nie natychmiast po jej ogłoszeniu, lecz w czasie późniejszym, żądanie to należy spełnić; za dzień doręczenia decyzji uważa się jednak w tym przypadku dzień, w którym strona podpisem swym stwierdziła przyjęcie do wiadomości ustnego ogłoszenia decyzji, a nie dzień jej późniejszego doręczenia na piśmie.

Do art. 140 ust. 1.

Przy odpisywaniu nieprawidłowo wymierzonego podatku należy kierować się przede wszystkim stroną materialną wymiaru. Gdyby np. podatek wymierzony przez władze podatkową właściwą miejscowo wynosił 10.000 zł, a podatek wymierzony przez władzę podatkową miejscowo niewłaściwą wynosił 5.000 zł i gdyby jednocześnie stan faktyczny i prawny wymagał ustalenia podatku w kwocie 5.000 zł, należałoby odpisać jako wymierzony „nieprawidłowo" wymiar w kwocie 10.000 zł mimo, że został dokonany przez władzę podatkową miejscowo właściwą.

Do art. 148.

Kwotę, o którą danina publiczna została zmniejszona w trybie art. 148 ust. 1, należy odpisywać dopiero po stwierdzeniu, że decyzja władzy podatkowej pierwszej instancji jest prawomocna, tzn. po stwierdzeniu, że strona nie zgłosiła żądania z art. 148 ust. 2.

Do art. 151.

1. Podatnika, który uiścił tylko część opłaty należnej za wezwanie na posiedzenie komisji odwoławczej, władza podatkowa pierwszej instancji wzywa do zapłacenia reszty należności w wyznaczonym przez siebie terminie.

2. Podatnika, który zażądał w odwołaniu wezwania na posiedzenie komisji odwoławczej ale nie uiścił wcale należnej za wezwanie opłaty albo nie zadośćuczynił w wyznaczonym terminie wezwaniu do zapłacenia brakującej kwoty — nie zawiadamia się o posiedzeniu komisji odwoławczej; w przypadku całkowitego lub częściowego uwzględnienia odwołania wpłacona na poczet opłaty za wezwanie kwota podlega zwrotowi.

3. Jeżeli, przy obliczaniu wysokości należnej za wezwanie na posiedzenie komisji odwoławczej opłaty, kwota spornego podatku nie może być ustalona, za sporną należy uznać całą kwotę wymierzonego podatku.

4. Opłatę za wezwanie na posiedzenie komisji odwoławczej można uiścić również przez nalepienie znaczków skarbowych na odwołaniu.

5. Z kwoty uiszczonej znaczkami skarbowymi na odwołaniu zalicza się najpierw odpowiednią część na opłatę skarbową od odwołania, a resztę na opłatę za wezwanie na posiedzenie komisji odwoławczej.

Do art. 154.

Z przeglądu przedwojennego orzecznictwa N. T. A. wynika, że stosunkowo znikoma ilość orzeczeń władz podatkowych uchylana była w postępowaniu kasacyjnym z powodu niewłaściwego stosowania materialnych przepisów podatkowych (decyzje uznane za niezgodne z prawem), natomiast przyczyną uchylenia przeważającej ilości decyzji było wadliwe stosowanie przepisów o postępowaniu, a więc nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego, nieprzeprowadzenie zaofiarowanych w odwołaniu dowodów, a przede wszystkim nierozprawienie się w decyzji władzy podatkowej drugiej instancji z istotnymi zarzutami odwołania.

Zachodzi zatem potrzeba podkreślenia konieczności starannego opracowywania odwołań pod względem proceduralnym. W szczególności — o ile chodzi o odwołania, w których za-

rzuty zostały należycie skonkretyzowane oraz poparte odpowiednimi dowodami — decyzje władzy podatkowej drugiej instancji nie mogą być redagowane szablonowo, lecz powinny rozprawiać się po kolei z każdym konkretnym zarzutem oraz zawierać ocenę zaofiarowanych przez podatników dowodów. Niedopuszczalne jest ponadto zbyt szerokie i zbyt częste operowanie pojęciami tego rodzaju, jak „zarzuty gołosłowne", „złożone wyjaśnienia nie usunęły przedstawionych wątpliwości" lub t. p., lecz zawsze należy wskazać i uzasadnić, które mianowicie zarzuty i z jakich przyczyn uznane zostały za gołosłowne oraz które z wyjaśnień i z jakiego powodu nie usunęły wątpliwości władzy podatkowej pierwszej lub drugiej instancji.

W przypadku, gdy odwołanie nie zawiera konkretnych zarzutów, z akt zaś sprawy nie wynika dowolność postępowania władzy podatkowej pierwszej instancji, władza podatkowa drugiej instancji w swojej decyzji odmownej powinna zaznaczyć, że niepodanie w decyzji prawnego i faktycznego jej uzasadnienia tłumaczy się brakiem konkretnych zarzutów w odwołaniu. Analogicznie należy postąpić w przypadku, gdy odwołanie nie wskazuje środków dowodowych, któreby umożliwiały stwierdzenie prawdziwości podniesionych w nim konkretnych zarzutów.

Przytoczone wyżej zasady powinny być przestrzegane również przy załatwianiu wszelkiego rodzaju zażaleń na decyzje incydentalne.

Do art. 156 pkt 2).

1. W zakresie podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej wznowienie postępowania może nastąpić również w sprawach, w których według przepisów nie zachodzi potrzeba uprzedniego doręczenia decyzji, t. j.—gdy zobowiązanie podatkowe wynika bezpośrednio z ustawy, a podatnik wykonał je sam lub przez płatnika bez wymiaru urzędowego (art. 141 ust. 2 i 3).

2. Wznowienie postępowania w zakresie podatku od nabycia praw majątkowych i w zakresie opłaty skarbowej jest możliwe szczególnie w przypadkach, gdy po upływie terminu do wniesienia odwołania (art. 142) lub podania o sprostowanie dokonanego niesłusznie lub w nadmiernej kwocie pobrania względnie uiszczenia podatku lub opłaty skarbowej (art. 141):

1) wyjdą na jaw nowe okoliczności faktyczne, które istniały już przy nabyciu prawa majątkowego (t. zn. również przy sporządzeniu pisma stwierdzającego nabycie prawa lub przy wydaniu decyzji, albo

2) ujawnią się nowe środki dowodowe,

3) jeżeli okoliczności te i środki nie były władzy rozstrzygającej w toku postępowania znane lub nie mogły być wówczas przez stronę powołane.

W omówionych warunkach możliwe jest wznowienie postępowania w szczególności:

1) gdy wyjdą na jaw fakty, powodujące nieważność bezwzględną lub względną czynności prawnej od początku (brak zdolności do działań prawnych, błąd, podstęp, gwałt itp.),

2) gdy orzeczenie, na mocy którego nastąpiło nabycie prawa majątkowego, zostało następnie uchylone lub zmienione późniejszym orzeczeniem prawomocnym (np. sąd powszechny uchylił orzeczenie sądu polubownego, akt wywłaszczenia został w toku instancji unieważniony itp.),

3) gdy wyrokiem sądowym ustalono, że osoba, która rościła sobie prawo do spadku, zapisu, polecenia lub t. p. i której w związku z tym wymierzono podatek od nieodpłatnego prawa majątkowego, prawa tego nie ma,

4) gdy stwierdzono, że nie ziścił się warunek zawieszający lub że ziścił się warunek rozwiązujący (art. 46 k. z.), jeżeli od ziszczenia się lub nieziszczenia warunku, uzależniono skuteczność czynności prawnej t. zn., gdy ziszczenie lub nieziszczenie się warunku uchyla całkowicie, od początku, czynność prawną, a nie tylko pewne jej skutki (np. skuteczność uzależniono od zatwierdzenia przez osobę trzecią albo od zezwolenia władzy),

5) gdy urzędowy blankiet wekslowy został wypełniony wbrew przepisom prawa wekslowego, a mianowicie treścią dotkniętą istotnymi wadliwościami tak, iż weksel wedle prawa wekslowego był nieważny.

3. Art. 156 nie ma zastosowania w przypadkach, gdy czynność prawna została w całości lub w części odwołana za wzajemną zgodą stron, bądź też na żądanie jednej strony z mocy służącego jej prawa to jest z mocy zastrzeżonego dla niej w umowie uprawnienia do dowolnego rozwiązania umowy, lub gdy od ziszczenia lub nieziszczenia się warunku uzależniono jedynie trwanie (ustanie) skutków czynności

prawnej bez mocy wstecznej (np. przedłużenie umowy w razie niewypowiedzenia jej w czasie).

W tych przypadkach Minister Skarbu lub dyrektor izby skarbowej w granicach uprawnień zawartych w § 17 może na podstawie swobodnego uznania orzec w trybie art. 161, że opłata lub podatek nie należy się, lub że ma być uiszczony tylko w części. Na skutek takiej decyzji kwoty uznane za nienależnie pobrane ulegają zwrotowi zgodnie z przepisami art. 34 ust. 2 i 5 zob. pod.

Do art. 164 ust. 1 (§ 18 ust. 2 lit. b) rozp.).

1. Wysokość wynagrodzenia za stratę czasu ustala władza podatkowa „dziennie" t. zn. za okres 24 godzin, przy czym:

1) jeżeli strata czasu jest krótsza, niż 6 godzin — wynagrodzenia przyznawać nie należy wcale;

2) jeżeli strata czasu jest dłuższa, niż 6 godzin ale krótsza niż 12 godzin — wynagrodzenie za stratę czasu należy przyznać za połowę dnia;

3) jeżeli strata czasu jest dłuższa, niż 12 godzin — wynagrodzenie za stratę czasu należy przyznać za cały dzień.

2. Członkom komisyj odwoławczych należy przyznawać wynagrodzenie za stratę czasu według stawki najwyższej.

Do art. 164 ust. 3.

Zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za stratę czasu należy się świadkom, biegłym i członkom komisji odwoławczych także wtedy, gdy czynność, dla której dokonania stawili się w lokalu władzy podatkowej, nie została bez ich winy dokonana.

Do art. 168 zdanie pierwsze.

1. Decyzje ustalające zobowiązania podatkowe (wymiary) w zakresie opłat stemplowych i podatku od spadków i darowizn, jako danin ustalanych jednorazowo, których przepisy prawne nie znają roku podatkowego, należy wydawać według dotychczasowych przepisów we wszystkich tych przypadkach, w których obowiązek podatkowy powstał przed końcem roku kalendarzowego 1945, a prawo do wymierzenia opłaty stemplowej lub podatku od spadków i darowizn, według dotychczasowych przepisów nie uległo jeszcze przedawnieniu.

2. Okres przedawnienia prawa do wymiaru daniny publicznej w zakresie podatku spadkowego i od darowizn, jeżeli obowiązek podatkowy powstał przed końcem roku 1945, oblicza się na zasadzie przepisów art. 168 według przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Dyrektor Departamentu:

S. Kołakowski

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 5 lipca 1947 r. L. D. V. 2606/1/47.

(Stempel Zarządu Gminnego — Miejskiego)

URZĄD STANU CYWILNEGO

w ....

WYKAZ ZGONÓW

za miesiąc . . . . 194 . . r.

Zarząd Gminy (miejski)
w . . . .
L. . . . . .
Przesyła się Urzędowi Skarbowemu
w . . . .
stosownie do art. 114 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

podpis (pieczęć)

Wykaz zgonów.
M. Sk. Nr 2174.

Nr kolejny	Nr aktu w księdze zgonu	a) Nazwisko (co do mężatek i wdów również nazwisko panieńskie) b) Imię c) Zawód	a) Miejsce zgonu (gm., pow., ul., Nr domu) b) Miejsce zam. stałego (miejscowość i pow.)	Wiek (ilość lat)	Data śmierci	Stan cywilny zmarłego (kawaler, żonaty, wdowiec, rozwiedziony, panna, zamężna, wdowa, rozwiedziona)
1	2	3	4	5	6	7

Czy pozostał majątek i gdzie się znajduje — w miarę możności — z czego się składa i jego wartość w dniu wypełnienia wykazu	Spadkobiercy (nazwiska, imiona, zawód, adres, stosunek rodzinny do spadkodawcy)	Czy jest testament i kto go przechowuje	Zarządzający majątkiem spadkowym — w razie nieobecności lub małoletności albo bezwłasnowolności spadkobiercy	Uwagi
8	9	10	11	12

INSTRUKCJA

o wypełnianiu i przesyłaniu wykazów zgonów.

1. Stosownie do art. 114 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 174) zarządy gminne (miejskie) obowiązane są do dostarczania właściwym urzędom skarbowym miesięcznych wykazów przypadków zgonów, sporządzonych na podstawie księgi akt zejścia.

2. Wykaz przypadków zgonów należy założyć pierwszego dnia każdego miesiąca. Poszczególne przypadki zgonu powinny być zapisywane do wykazu bieżąco równocześnie z wpisaniem ich do księgi akt zejścia. Numerację pozycji kolejnych wykazu należy prowadzić bieżąco nieprzerwanie od 1 stycznia aż do końca roku kalendarzowego.

3. Wykaz przypadków zgonów powinien obejmować wszystkie przypadki zgonów, zaszłe w danym miesiącu w okręgu urzędu stanu cywilnego, wpisane do księgi akt zejścia.

4. W rubryce 2 wykazu należy podać numery księgi akt zejścia w nieprzerwanym porządku. Każde opuszczenie numeru tej księgi (np. gdy chodzi o dziecko, które urodziło się nieżywe) należy w rubr. 12 wykazu odpowiednio wyjaśnić. Jeżeli znaleziono zwłoki człowieka nieznanego to wypadek taki należy wpisać do wykazu czyniąc w rubr. 3 odpowiednią adnotację. W razie późniejszego stwierdzenia identyczności zwłok należy urząd skarbowy zawiadomić z powołaniem się na pozycję wykazu.

5. Rubryki 3 — 7 wypełnia urzędnik stanu cywilnego na podstawie danych zawartych w księdze akt zejścia.

6. Rubr. 8 — 11 urzędnik stanu cywilnego wypełnia tylko wówczas, gdy posiada dane konieczne do wypełnienia tych rubryk o ile są mu znane lub może je ustalić od osób zgłaszających przypadek zgonu.

7. Po ukończeniu miesiąca urząd stanu cywilnego zamknie wykaz i umieści po ostatniej pozycji wykazu datę i podpis. Jeżeli dane zawarte w rubr. 8 — 11 przy wszystkich pozycjach wykazu zostały wypełnione przysyła wykaz wprost właściwemu urzędowi skarbowemu; w przeciwnym razie odstępuje niezwłocznie wykaz urzędowi gminnemu (miejskiemu). Zarząd gminny (miejski) uzupełni rubr. 8 — 11 na podstawie posiadanych wiadomości lub po przeprowadzeniu stosownych dochodzeń poczym prześle tak uzupełniony i podpisany przez siebie wykaz właściwemu urzędowi skarbowemu w nieprzekraczalnym terminie do końca miesiąca za miesiąc ubiegły.

8. Jeżeli w danym miesiącu nie było żadnego przypadku zgonu urząd stanu cywilnego obowiązany jest w terminie podanym pod 7 — zawiadomić o tym właściwy urząd skarbowy.

244

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lipca 1947 r. L. D. V. 3502/3/47 (Nr 234)

w sprawie ustalania nadwyżki z gospodarstwa rolnego w przypadku prowadzenia ksiąg handlowych.

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami co do ustalania nadwyżki z gospodarstwa rolnego stanowiącego źródło przychodów w rozumieniu art. 8 ust. (2) pkt. 1) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) w przypadku prowadzenia przez podatnika ksiąg handlowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepisy § 17 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 20 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 136), określające wysokość nadwyżki z gospodarstwa rolnego w stosunku procentowym do przychodu przyjętego za podstawę opodatkowania przy wymiarze podatku gruntowego, mają tylko wtedy zastosowanie, gdy podatnik nie zaofiarował dowodu z ksiąg handlowych, bądź prowadził je nieprawidłowo.

W przypadkach zatem, gdy wyniki gospodarstwa rolnego objęte są prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi należy uznawać te księgi za dowód i ustalać na ich podstawie wysokość nadwyżki lub niedoboru z tego źródła. W tych przypadkach przy kwalifikacji wydatków obciążających wyniki gospodarstwa rolnego pod kątem widzenia przepisów art. 10 i art. 11 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym nie należy uznawać za koszt uzyskania 25% podatku gruntowego przypadającego z gospodarstwa rolnego, jako części podatku gruntowego, stanowiącej ekwiwalent podatku dochodowego, natomiast zgodnie z przepisami § 11 ust. 4 powołanego rozporządzenia należy potrącić 25% kwoty wymierzonego podatku gruntowego od kwoty podatku dochodowego przypadającego od ustalonego dochodu według skali z art. 18 dekretu o podatku dochodowym.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że u osób użytkujących gospodarstwo rolne w charakterze dzierżawców, gospodarstwo rolne stanowi zawsze źródło przychodów, ponieważ na dzierżawcy gospodarstwa rolnego nie ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku gruntowego. W przypadku prowadzenia przez dzierżawcę gospodarstwa rolnego prawidłowych ksiąg handlowych wysokość nadwyżki lub niedoboru z gospodarstwa rolnego należy ustalać na podstawie tych ksiąg, przy czym jeżeli dzierżawca gospodarstwa na podstawie umowy dzierżawnej sam opłaca za wydzierżawiającego przypadający z gospodarstwa rolnego podatek gruntowy, wówczas kwota obciążającego wyniki gospodarstwa podatku gruntowego jako integralna część czynszu dzierżawnego stanowi w całości koszt uzyskania przychodów; w żadnym przypadku natomiast nie stosuje się u dzierżawcy przepisu § 11 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego i nie potrąca się od kwoty podatku dochodowego przypadającego od ustalonego dochodu 25% kwoty wymierzonego podatku gruntowego.

Postanowienia niniejszego okólnika należy stosować również przy wymiarze podatku dochodowego za rok podatkowy 1946, (kalendarzowy) 1946, rachunkowy 1945/46).

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr. Leon Kurowski

245

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1947 r. L. D. VI. 6362/3/47 (Nr 238)

w sprawie kredytowania akcyzy od piwa.

Do

izb skarbowych i urzędów akcyzowych

Zezwala się na udzielanie na zasadzie art. 27 i 129 Prawa akcyzowego (dekret z dnia 3 lutego 1947 r. Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 122) oraz § 24 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) kredytu akcyzowego od wyrobionego w kraju piwa z zachowaniem następujących zasadniczych warunków:

1. Kredytowanie akcyzy od piwa może nastąpić jedynie na warunkach wynikających z przepisów §§ 24, 25 ust. 1 — 7 i § 26 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) oraz niniejszego zarządzenia.

2. Kredyt akcyzowy od piwa może być udzielany na okres średnio 10 dni w ten sposób, że zakredytowana akcyza od piwa wypuszczonego z browaru do wolnego obrotu w ciągu pierwszej połowy danego miesiąca powinna być zapłacona najpóźniej 20-go dnia tego miesiąca, zaś od piwa, wypuszczonego z browaru do wolnego obrotu w ciągu drugiej połowy miesiąca, akcyza powinna być zapłacona najpóźniej 5-go dnia następnego miesiąca.

3. Na zabezpieczenie pokredytowanych browarom kwot akcyzy od piwa mogą być przyjęte: 1) gwarancja bankowa w wysokości określonej w § 25 ust. 2 cytowanego rozporządzenia, lub 2) obligacje Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 1) po kursie 60% wartości nominalnej, zgodnie z obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1947 r. (Monitor Polski Nr 63, poz. 457).

4. List gwarancyjny powinien opiewać w ten sposób, by pretensja Skarbu Państwa mogła być zgłaszana bankowi w ciągu conajmniej 21 dni od upływu terminu płatności pokredytowanej akcyzy.

5. Od pokredytowanej akcyzy liczy się odsetki w wysokości 1/6% za cały okres kredytowania, określony w punkcie 2 niniejszego zarządzenia, choćby pokredytowana suma została spłacona przed przepisowym terminem płatności.

6. W razie nieuiszczenia w terminie pokredytowanej akcyzy izba skarbowa przystąpi do realizacji posiadanego zabezpieczenia i ewentualnie do ściągnięcia należności wraz z dodatkiem za zwłokę w wysokości, określonej w art. 38 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Za Ministra Skarbu:

Podsekretarz Stanu

Prof. Dr Leon Kurowski

246

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lipca 1947 r. L. D. VI. 7453/3/47 (Nr 264)

w sprawie zwolnienia od akcyzy drożdży pastewnych.

Do
Państwowego Zjednoczenia Przemysłu Drożdżowego

w miejscu
ul. Kazimierzowska 77

Przychylając się do wniosku Państwowego Zjednoczenia Przemysłu Drożdżowego, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 10 ust. 2 lit. d Prawa akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122) zwalnia od akcyzy drożdże, produkowane w drożdżowniach, pozostających pod zarządem Państwowego Zjednoczenia Przemysłu Drożdżowego, a przeznaczone na paszę dla bydła, jako drożdże pastewne, pod następującymi warunkami:

1) O zamierzonej produkcji drożdży pastewnych należy zawiadomić właściwy terytorialnie urząd akcyzowy.

2) Wyrób i suszenie drożdży pastewnych powinno odbywać się pod nadzorem urzędnika kontroli akcyzowej.

3) Drożdże, przeznaczone do celów hodowlanych, jako drożdże pastewne, powinny być suszone w ten sposób, by można je było optycznie łatwo odróżnić od drożdży suszonych piekarnianych (np. w formie grubych ziarn lub płatków.

4) Drożdże pastewne powinny być poddane zabiegowi pasteryzacyjnemu tak, by przy badaniu ich siły pędnej, mierzonej czasem podnoszenia ciasta, oznaczonym metodą konwencjonalną, nie podnosiły ciasta w przeciągu conajmniej 3-ch godzin.

Każda partia suszonych drożdży podlega zbadaniu przez urzędników kontroli akcyzowej co do stanu siły pędnej.

W tym celu drożdżownia obowiązana jest dostarczyć urzędnikom kontroli akcyzowej, nadzorującym drożdżownię odpowiednich środków, umożliwiających przeprowadzenie badania siły pędnej drożdży powyższą metodą. Nadto na żądanie urzędnika kontroli akcyzowej, drożdżow-

nia obowiązana jest przesłać próbkę suchych drożdży pastewnych do analizy do Wydziału Badań i Norm Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

5) Drożdże pastewne powinny być magazynowane pod urzędowym zamknięciem i oddzielnie od drożdży piekarnianych.

6) Wolne od akcyzy drożdże pastewne mogą być wydawane z drożdżowni na cele hodowlane, o ile odpowiadają one warunkom, określonym w p-kcie 3 i 4. Drożdże te mogą być rozprowadzane na powyższy cel za pośrednictwem sprzedawców, którzy obowiązani są sprzedaż zgłosić w terytorialnie właściwym urzędzie akcyzowym.

7) Sprzedawca drożdży pastewnych powinien prowadzić dokładny wykaz odbiorców, zużywających drożdże na paszę dla bydła z podaniem ich adresów.

8) Wydawanie z drożdżowni drożdży pastewnych powinno się odbywać z zachowaniem przepisów, określonych w art. 50 — 52 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o postępowaniu akcyzowym i obowiązujących w myśl art. 129 Prawa akcyzowego przepisów wykonawczych. Wtórnik lub odpis świadectwa przewozowego winien być przesłany rejonowi kontroli akcyzowej, właściwemu terytorialnie dla sprzedawcy.

9) Szczegółowe zarządzenia kontrolne wydadzą izby skarbowe.

10) Zwolnienie niniejsze wydaje się bezterminowo z prawem cofnięcia bez wypowiedzenia i bez odszkodowania.

11) Odpis niniejszej decyzji po uprzednim potwierdzeniu przez urząd akcyzowy należy dołączyć do ksiąg drożdżowni, produkującej drożdże pastewne.

za Ministra Skarbu:

Prof. Dr Leon Kurowski

Podsekretarz Stanu

Izbie Skarbowej — Wydział IV
(wszystkie)

podaje się do wiadomości i wydania dalszych zarządzeń kontrolnych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu pouczenie o sposobie badania siły pędnej drożdży suszonych w drożdżowni.

Od czasu do czasu, a w każdym razie ilekroć powstaną wątpliwości co do niedostatecznego stopnia wysuszenia drożdży pastewnych, kontrola akcyzowa prześle próbkę takich drożdży znajdujących się w obrocie (poza drożdżownią) do Wydziału Badań i Norm Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego do zbadania.

za Dyrektora Departamentu

Mgr B. Litwa

Załącznik do okólnika z dnia 19 lipca 1947r.
L. D. VI. 7453/3/47.

Sposób badania siły pędnej drożdży suchych.

Do 2,5 g suchych drożdży, odważonych na wadze technicznej, dodać 30 ml wody wodociągowej o temp. 30° C i wstawić do termostatu o temp. 35° C na przeciąg 30 minut. Odważyć 280 g mąki najlepszego gatunku wystałej nie mniej niż 1 miesiąc. Z tej mąki pobrać 15 g, wymieszać z wodą i drożdżami, ponownie wstawić do termostatu — o temp. 35° C na 2 godziny. Po 2-ch godzinach wsypać resztę wygrzanej mąki do ugniatarki, wlać zagrzany roztwór mączno - drożdżowy, przepłukać pozostałość 130 ml podgrzanego do 35° C roztworu soli kuchennej o zawartości 4 g chlorku sodu.

Ciasto zagniata się dokładnie przez 5 minut, licząc od chwili puszczenia w ruch ugniatarki, przy czym ugniatarka powinna być ogrzana do 35° C.

Po zrobieniu ciasta przenosi się je natychmiast do wygrzanej w temp. 35° C formy blaszanej o wymiarach:

dno 126 mm przez 85 mm
góra 143 mm „ 92 mm
wysokość 85 mm

Forma powinna być wysmarowana olejem roślinnym. Po włożeniu ciasta do formy, umieszcza się wzdłuż długiej jej krawędzi blaszkę sięgającą wgłąb formy na 15 mm.

Formę wraz z ciastem przenosi się do termostatu o temp. 35° C. Ilość minut od chwili ukończenia zagniatania ciasta do momentu zetknięcia się jego z dolną krawędzią zawieszonej blaszki nazywa się siłą pędną.

247

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lipca 1947 r. L. D. VI. 9171/3/47 (Nr 267)

w sprawie używania cukru do produkcji piwa dolnej fermentacji.

Do

Centralnego Zarządu
Państwowego Przemysłu Fermentacyjnego

w miejscu
ul. Narbutta 7

Na wniosek z dnia 12 lipca b. r. L. dz. 3 zaop. /2/16/47, Ministerstwo Skarbu zezwala na podstawie art. 56 ust. 7 Prawa akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122) browarom, podległym Centralnemu Zarządowi Państwowego Przemysłu Fermentacyjnego na używanie cukru do produkcji piw ciemnych słodowych — lekkich i pełnych — dolnej fermentacji, pod warunkami, określonymi w pkt-ach 1 — 4 zezwolenia Ministerstwa Skarbu z dnia 17 października 1946 r. Nr D. VI. 11619/3/46 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 233).

Zezwolenie niniejsze wydaje się na czas do 31 października 1948 r.

Warszawa, dnia 19 lipca 1947 r.

za Ministra Skarbu:
Prof. Dr Leon Kurowski
Podsekretarz Stanu

---

izbom skarbowym oraz
urzędom akcyzowym

przesyła się do wiadomości w związku z tut. pismem z dnia 22 października 1946 r. Nr D. VI. 11619/3/46.

za Dyrektora Departamentu
Mgr B. Litwa

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu unieważnia:

10 pieczęci do tuszu o numeracji 101 — 110 i napisem w otoku „Kontrola Skarbowa" zaginionych w czasie transportu z Ministerstwa Skarbu do Izby Skarbowej w Lublinie,

oraz 1 pieczęć do laku z odciskiem „Kontrola Skarbowa 193" skradzioną podkomisarzowi akcyzowemu Pawlakowi Leopoldowi z rejonu kontroli akcyzowej w Ślebodzinie w okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

KOMUNIKAT

o sprostowaniu błędu w komunikacie zamieszczonym w Nr 8 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

W zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Nr 8 z dnia 30 marca 1947 r. komunikacie o skradzeniu poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Krasnymstawie kwitariuszów poborców, mylnie unieważniono pokwitowania od Nr 138701 do Nr 138800 zamiast skradzionych pokwitowań od Nr 138841 do Nr 138900, co niniejszym prostuje się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu unieważnia następujące pieczęcie urzędowe:

1. pieczęć metalową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa Nr 174", zagubioną w Brygadzie Ochrony Skarbowej w Gnieźnie;

2. pieczęć metalową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa Nr 192", skradzioną w Brygadzie Ochrony Skarbowej w Międzychodzie;

3. pieczęć metalową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa Nr 72", zagubioną w Brygadzie Ochrony Skarbowej w Kaliszu.

Cena numeru niniejszego zł 150.—

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.
Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.
Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi.
Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Druk. „AUTOMA", Warszawa, ul. Wileńska 7.